

Bijbelstudieserie
Deel 3

WAT IS DE MENS?.....HEERLIJKHEID VAN GOD!

(Het plan van God in schaduw en werkelijkheid)

blz	Titel
1	INHOUD
3	Voorwoord
4	Inleiding
7	Het motief van de Schepper
11	De mens, een hemels wezen
12	De eerste mens en de ware mens
14	De 'hof van Eden' en haar geboomte
17	Van slavernij tot zoonschap
18	Het zogenoemde 'Nieuwe Tijdperk'
22	Zonen Gods en slaven des Verderfs
23	De eerste, tweede en derde hemel
26	De (dienende) engelen
27	Geplaatst in de hemelse gewesten
28	De komst des Heren en het oordeel
30	Bijbelse uitgangspunten
32	• Kaïn en Abel
33	• Abraham, Izak en Jakob
34	• De openbaring aan Rebekka
35	Tabernakel, Kanaän en tempel
36	• Mozes, David, Salomo als typeringen van de Heer
Jezus	37 Godsbeeld en mensbeeld

- 38 Het zaad van de eerste mens
- 40 De schaduw en de werkelijkheid van Christus
- 42 Jezus de Christus, Hoofd van het lichaam
- 42 Van 'lichaam van Christus' tot 'lichaam van God'
- 44 De Dood overwonnen
- 46 De realisatie van het Woord des levens
- 47 Tenslotte

* *

VOORWOORD

Over de verhouding tussen God en mens is en wordt veel geschreven en gesproken, met als uitgangspunt de bijbel. De bijbel is een verzameling van boeken en geschriften, waarin deze verhouding centraal staat.

Het is echter een gegeven, dat er zeer uiteenlopend wordt geïnterpreteerd, waar het over dit belangrijke thema gaat. Belangrijk, omdat het te maken heeft met de eeuwige bestemming van de mens. Belangrijk ook, omdat wij als christenen midden in een wereld staan, waarin steeds meer openlijk te zien en te horen valt, hoe de wereld van de geesten maatgevend wordt voor het denken en handelen van de mens, ondanks toenemende materiële kennis en mogelijkheden.

Deze brochure is niet alleen bedoeld om als een boekwerkje te lezen, maar meer nog om te dienen als leidraad bij persoonlijke en gezamenlijke bijbelstudie. In dat opzicht hoop ik, dat het in een behoefte zal voorzien.

Het is m.i. een noodzaak voor de christen, om weet te hebben van het plan van God met de mens en de hele schepping. Om daartoe voor zich persóónlijk tot de juiste, mogelijk radicale keuzes te komen en in gezamenlijk verband elkaar te stimuleren tot het bezig zijn met de 'dingen van de Vader in de hemel', zoals de Heer Jezus zelf al op zeer jeugdige leeftijd deed (Matth.2: 49b).

Het is mijn verlangen, dat de inhoud van deze brochure zal bijdragen aan het méér en beter leren kennen van de Vader in de hemel en van Jezus Christus, die Hij daartoe in de wereld gezonden heeft. Deze heeft de 'zonde der wereld', dat is de onmogelijkheid voor de schepping met de mens voorop, om tot het doel van God te

kunnen komen, weggenomen door de duivel en de Dood te overwinnen. Daardoor kan de schepping weer tot haar oorspronkelijke verheven bestemming komen.

Tollebeek, februari 2005,

H. Hoefnagel.

INLEIDING

God schiep de hemel en de aarde met centraal daarin de mens. In het geheel van de schepping, zoals we daarover in de bijbel lezen, neemt de mens een bijzondere plaats in. De mens is van oorsprong een *geestelijk wezen*, evenals de Schepper Zelf, Die in de hémel woont en waarvan de mens immers bedoeld is een beeld te zijn (Gen.1: 26; Ef.4: 24; Col.3: 10).

De mens is van oorsprong af bestemd om uit te groeien tot een eeuwige partner van God. Terwille van deze bestemming zijn alle dingen geschapen. De mens is het begin van de schepping van God en de gestalte van het Woord, dat vanaf de eeuwigheid in en bij God was en één geheel met Hem.

De uiteindelijk door God bedoelde mensheid, waarin Hij Zichzelf in al Zijn heerlijkheid zal manifesteren, is begonnen bij de openbaring van Jezus Christus als de '**ZOON DES MENSEN**'.

De aanduiding 'zóón des mensen' gebruikte de Heer Jezus zelf bij voorkeur om daarmee aan te geven, dat het de Vader in de hemel in feite gaat om het 'nageslacht' van de éérste mens. De Heer Jezus heeft in het kader van deze doelstelling door Zijn lijden en sterven allereerst de '*zonde der wereld*' weggenomen. Dit is de onmogelijkheid van de schepping om tot het doel van de Schepper uit te groeien. Door deze onmacht weg te nemen en zo de mens weer met God te verzoenen, heeft de Heer ook de Dood van diens kracht beroofd en de mens weer verbonden met onvergankelijk (= eeuwig) leven (2Tim.1:10). De kracht of 'prikkel' van de Dood is immers de zonde en de kracht van de zonde is de wet (1Cor 15:56,57).

Niet in de *eerste Adam*, maar in Jezus Christus is de vanaf het begin door God bedoelde mensheid verpersoonlijkt. De Heer Jezus is als *laatste Adam* het middelpunt van de totale schepping, zoals de Schepper die voor ogen heeft (Col.1:15-20).

Voordat deze nieuwe mensheid haar bestemming in de 'troon van God' bereikt en God 'alles in allen' zal zijn, is er een ontwikkeling daar naar toe. Van deze ontwikkeling is onze bijbel de bundeling van geschiedenis, uitgangspunten, profetie en vervulling daarvan. In de lijn van deze ontwikkeling moeten we ook de eerste schepping van hemel en aarde zien. De bestemming van de (nieuwe) mensheid ligt daar, waar het koninkrijk van God het middelpunt zal zijn van het ganse heelal en er alleen maar sprake is van licht, leven en volkomen harmonie. Wanneer deze 'volheid der tijden' bereikt is, is ook de herschepping voltooid.

Alles wat duisternis, dood en verderf heet, is dan uitgebannen in de tweede (eeuwige) dood, die de 'poel van vuur en zwavel' wordt genoemd (Op.20). Dit is het '*eeuwige vuur*', dat niet voor de mens, maar voor de duivel en zijn engelen bereid is (Matth.25:41).

Dat in deze eeuwige afgrenzing van licht en leven ook mensen terecht komen, ligt niet aan onze God, die alle mensen liefheeft en daarvoor Zijn enige Zoon niet gespaard heeft, maar heeft overgegeven in de dood. Wie echter aan het evangelie van God en Jezus Christus geen gehoor geeft, wordt door de vluchtende demonen meegezogen in het eeuwige verderf.

Er breekt zelfs een periode aan, waarin ieder mens in vrijheid zal kunnen kiezen vóór of tegen het evangelie van God en Jezus Christus, dat eveneens het evangelie van de 'zonen Gods' zal zijn. Dat is de periode van het zo genoemde 'duizendjarige rijk', waarin Satan en zijn machten gebonden zijn in de afgrond (Op.20).

De tegenhanger van dit heerlijke ware evangelie is het veelzijdige occultisme ofwel het '*evangelie*' van de Dood, dat de mensheid overspoelt. Dit '*evangelie*' doet zich in talrijke, verleidelijke variaties kennen en is geleidelijk in de hele wereld doorgedrongen na een betrekkelijk korte periode van terugslag sinds de

dagen van de reformatie, toen het ware evangelie weer uit het 'stof' te voorschijn begon te komen.

Zoals het ware evangelie van God tot redding van de mens ook het evangelie van de ware profeet Jezus Christus is, zo is het vooral in de godsdienstige wereld wijdvertakte occultisme het 'evangelie' van de Dood. Met deze verleidelijke boodschap bedient de valse profeet of Antichristus zich en manifesteert zich daardoor in de wereld van de mens. Deze 'zoon' van de 'Engel des Verderfs' zal zich meer en meer openbaren als de '*mens der wetteloosheid*' en *valse profeet*.

Zoals onze Heer Jezus de weerspiegeling is van de ware God, zo is deze Antichristus dus het beeld van de Antigod, het '*Beest uit de Afgrond*', ook Dood genoemd (Op.9: 11; 16: 13; 19: 20). Hij is de 'tegenstander', die zich verheft boven alles, wat van de ware God is. Zijn 'lichaam' wordt gevormd door de massa, die hem (mogelijk onbewust) naloopt en door hem 'gedoopt', ofwel geïndoctrineerd wordt in de geest van de Dood, het beest uit de afgrond.

De Antichrist manifesteert zich in uiterlijke pracht en praal, terwijl de door zijn geest gedirigeerde mens innerlijk wordt onderdrukt in allerlei ge- en verboden. Hij zal zich door middel van het 'evangelie' van de Dood zich zetten in de 'tempel Gods', om aan zich te laten zien, dat hij god is en dus vereerd moet worden (2Thess.2). De 'tempel Gods' is de mens, waarin van oorsprong onze God door Zijn heilige Geest woning wil maken.

Aan het '*beest uit de afgrond*' geeft de Draak (duivel) zijn troon en grote macht. Ook wordt aan dit beest een '*mond*' gegeven om te lasteren, dus bewuste leugens te verspreiden en '*grote woorden*' te spreken aangaande de ware God.

De '*mond*' van het beest uit de afgrond is ook een aanduiding van de genoemde valse profeet en Antichristus. Deze bewerkt door zijn 'evangelie' (waarvan het occultisme in haar diverse vormen de kern uitmaakt), dat het '*Beest uit de afgrond*' aanbeden wordt. Op het denken en handelen van de mens wordt een claim, een

'merkteken' gelegd, waardoor men gebonden wordt aan het systeem, waarmee de Antichrist de wereld denkt te veranderen en onafhankelijk te maken van de rechtmatige Schepper.

De grote massa (ieder 'wiens naam niet geschreven is in het boek des levens van het Lam, dat geslacht is sedert de grondlegging der wereld') zal dit 'Beest uit de afgrond' met verbazing nalopen vanwege de bedrieglijke wonderen en tekenen en het zelfs als god aanbidden (Op.13).

Als tegenhanger van onze Heer als de ware Christus wordt de 'Antichristus' dan ook genoemd de 'mens der zonde'. Zonde is het item, dat de mens aftrekt van de ware God en brengt onder de claim van de Dood.

HET MOTIEF VAN DE SCHEPPER

Centraal in het 'plan van God' staat de mens. Niet slechts als een onderdeel van de veelzijdige schepping, maar als een concreet bedoelde medewerker van God, in staat om op een juiste wijze te heersen over 'al de werken van Gods handen' (Ps 8:7). Terwille van deze mens heeft God alle dingen geschapen, nl:

- de geestenwereld (engelen) als hulp voor de mens (Hebr.1:14).
- de aarde (inclusief het bijbehorend hemelruim) als (éérste) woonplaats voor de mens m.b.t. diens ontwikkeling als natuurlijk **wezen** (Gen.1-2:7).

Van onze God, Die enkel Geest is, weten we uit de bijbel, dat Hij in de hemel woont, maar ook overal is waar Zijn kinderen zijn, zelfs in (zeer) moeilijke omstandigheden (vgl Ps 139:7-12). Hij bewoont een ontoegankelijk licht. Licht is het uitgangspunt voor (geestelijk) leven en ontwikkeling (1Tim.6:16).

We kunnen onze God niet binden aan een bepaalde plaats in het heelal. Wel spreken we net als de Heer Jezus over onze 'Vader in de hemel', daarmee aangevend dat we in een persoonlijke relatie met Hem staan. We zijn van Zijn 'geslacht', zoals de apostel Paulus dat stelde voor de Areópagus in Efeze (Hand.17).

Het motief van God om hemel en aarde te scheppen, is dus de mens. De mens is bedoeld om een volwaardige partner te zijn voor de Schepper. Deze wil zich met de mens verbinden, zoals in het schaduwbeeld de man zich door een rein huwelijk één maakt met zijn vrouw. De onbeperkte kracht van God zal zich middels de ware mens manifesteren in de eeuwen der eeuwen. De mens is bestemd om het 'lichaam' van God te zijn, de 'woning' die Hij begeert om in te wonen.

Deze 'tempel', welke de ware God begeert tot Zijn woning, is niet een gebouw van steen of hout, waar ook ter wereld en hoe mooi ook opgetrokken, maar de mens. Om deze 'woning' in gereedheid te brengen, heeft God Zijn enige Zoon, die Hij liefhad, niet gespaard, maar voor alle mensen overgegeven aan Zijn grote vijand, de Dood. Deze heeft Hem echter niet kunnen vasthouden, maar werd integendeel door deze Levensvorst van zijn kracht beroofd! (2Tim.1: 10b).

Onze Heer Jezus Christus heeft de Geest van de Vader ontvangen en stort deze Geest ook uit in degenen, die Hem volgen. Zó wordt steeds meer Zijn 'lichaam' gevormd, waarvan Hij het Hoofd is. Dit 'lichaam van Christus' is de ware gemeente, welke na het bereiken van haar volheid als 'tent van God' wordt ingezet om de zuchtende schepping te herstellen (Rom.8: 19; Op.21: 3,4).

Eerst was er slechts sprake van een aardse 'tent' van God, namelijk de tabernakel en de tempel temidden van het aardse volk Israël. Dit was een centrum van vermaning, vergeving en troost en bemoediging in verband met opgelopen innerlijke beschadigingen.

Zowel volk als tabernakel of tempel in zichtbare en tastbare zin zijn echter nooit meer dan schaduw. Zo kunnen ook door de eeuwen heen door mensen bedachte gebouwen en systemen nimmer als 'tent van God' gelden. Pas de ware gemeente (het 'lichaam van Christus'), welke zich temidden van de volkeren in de 'moederschoot' van de gelovige mensheid ontwikkelt tot volheid, is in staat om de 'tranen van de ogen' te wissen. Deze 'tranen' zijn de opgelopen beschadigingen als gevolg van de heerschappij van duivel en Dood.

De *'tent van God'* wordt in de schaduw van het Oude Testament van de bijbel ook afgebeeld door de zichtbare tempel van Salomo op de berg Sion in het midden van het aardse Jeruzalem. De berg Sion zelf is een beeld van de Geest van God, die de ware kerk draagt. Op deze hémelse berg Sion wordt de *'sluier van de dood'* vernietigd. Deze omsluit alle volken en vormt een bedekking, waarmee alle volken bedekt zijn. Deze bedekking wordt echter voor eeuwig uitgeschakeld

(Jes.25: 6-8). De dood zal niet meer zijn; alle tranen worden gewist en de schuld wordt verwijderd. De éérste dingen zijn dan voorbij en het nieuwe is gekomen, want Hij, Die op de troon gezeten is, spreekt: *'Ik maak alle dingen nieuw!'* (Op.21:1-5).

Wanneer deze herschepping voltooid is, breekt een nieuwe fase in het *'plan van God'* aan. Daarvan is nog geen openbaring bekend. Een ding is zeker: in deze eeuwigheid zal er nooit sprake zijn van stilstand, maar er zal altijd voortgang zijn in scheppende kracht.

Het is noodzakelijk, dat de mens weet wie God is en wat Zijn uitgangspunten en motieven zijn. Daarom is het ook nodig te weten wie Jezus Christus is, wat het doel is van Zijn openbaring als mens op aarde en wat Zijn openbaring in het *'einde der tijden'* inhoudt. Daarbij dienen we als christenen volop te beseffen, dat de openbaring van Jezus Christus als *'Here der heren'* en *'Koning der koningen'* niet buiten Zijn *'lichaam'* (de gemeente), omgaat.

God heeft nooit gewild dat de mens onwetend zou blijven m.b.t. Zichzelf, zoals *'vrome'* geesten inspireren, maar Hij heeft een openbaringsdrang, die in Zijn wezen ligt opgesloten. Niet alleen door de mens, maar in de hele schepping wordt de heerlijkheid van de *'grote Schepper aller dingen'* weerspiegeld. Koning David beled het indertijd zo: *'de hemelen vertellen Gods eer en het uitspansel verkondigt het werk Zijner handen. Dag aan dag is er overvloed aan informatie en nacht aan nacht toont wetenschap'*. Hun prediking gaat de hele wereld door (Ps 19 ged. vrij vertaald).

De doelstelling van onze God is het teniet doen van alles wat de ontwikkeling van Zijn koninkrijk, namelijk licht, leven, vrede, gerechtigheid, blijdschap en waarheid, belemmert. Deze kenmerken bewerken namelijk de mens naar Gods bedoeling. In déze mens zal God uiteindelijk 'alles in allen' zijn (1Cor.15:28). Van deze nog ongekende toekomst voor het volk van God is de vervulling met de heilige Geest een 'onderpand' (2Cor.1:22). Zonder deze vervulling kan de mens haar goddelijke bestemming niet verkrijgen. Ook is zonder vervulling met de heilige Geest een recht kennen van (het motief van) God niet mogelijk (Joh.17:3).

Als schaduwbeeld van dit kennen door de heilige Geest was er al in de 'hof van Eden' een herkennen van God door de mens 'aan de wind des daags' (Gen.3:8 SV). Dit kennen vanuit een zuivere ingeschapen liefde maakte door de zondeval plaats voor vreesachtig kennen, welke met straf verband houdt (1Joh.4:18).

Vanuit een onjuist kennen van (het motief van) God heeft het begrip 'mens' bij veel bijbelgelovige mensen niet meer waarde dan als aanduiding van een wezen van een hogere orde dan het dier. Deze conclusie komt o.a. zelfs voort uit sommige Oud Testamentische uitspraken, welke door 'vrome geesten' tot hun bevrediging worden gehanteerd.

Denk hierbij o.a. aan de tekst, welke spreekt over het *'stofje aan de weegschaal' en de 'druppel aan de emmer, brandhout'* enz. (uit Jes. 40: 15-17). Of de uitspraken van de Temaniet Elifaz tegenover Job, als hij o.a. spreekt over *'heimelijke en gefluisterde woorden tijdens overpeinzingen en gezichten in de nacht, als er een geest aan hem voorbij glijdt en hem het haar ten berge doet rijzen, terwijl hij diens schimmige gestalte niet kan onderscheiden'*.

Deze vrome geest doet dan de vertwijfeling post vatten: *'zou een sterveling rechtvaardig zijn tegenover God of een man rein tegenover zijn Maker?'* enz.. (Job 4).

Hoe worden deze woorden van een ogenschijnlijk rechtschapen persoon overgenomen, zonder te letten op het feit, dat Job later voor hem moet bidden en offeren om vergeving voor deze vriend van

Job en zijn metgezellen te bewerken omdat ze niet recht gesproken hadden (Job 42: 1-9).

De (natuurlijke) mens is door de Schepper gemaakt als een *'levende ziel'*, dus met ontwikkelingsmogelijkheid m.b.t het doel van God. Hij is vanwege de geest die de Schepper in hem deed wonen, in staat op de juiste wijze te heersen over, dus verantwoordelijk te zijn voor het onder zijn gezag gestelde aardse leven in al zijn schakeringen. Deze verantwoordelijkheid heeft de eerste mens echter niet kunnen dragen en op zijn ongehoorzaamheid was de *'zondeval'* het gevolg (Gen.3).

Het natuurlijke nageslacht van de eerste mens blijkt in toenemende mate onmachtig in het handhaven van een gezond (biologisch) evenwicht tussen de diverse waarden, die het leefklimaat bepalen. Ondanks een toenemende en schier onbegrensde technologische kennis en de uitwerking daarvan, wordt de wereld verscheurd door onmenselijk leed en voortijdig sterven a.g.v. oorlogen, ziekten, honger en onderling wantrouwen. Dit betreft dan niet alleen de mens, maar heeft ook desastreuze gevolgen voor de dieren- en plantenwereld (vgl Dan.12:4).

Om aan Zijn eeuwige motief te voldoen, heeft God de méns Jezus verwekt. Hij zond daartoe de troonengel Gabriël tot de gewillige maagd Maria om middels haar de *'zoon des Allerhoogsten'* voort te brengen (Luk1:32,35). In de *'volheid van de tijd'* zond Hij deze uit om het nageslacht van de eerste mens vrij te kopen van de *'slavernij onder de Wet'* en de *'dienstbaarheid aan de vergankelijkheid'*. Daardoor is er voor de mens en de hele schepping weer hoop en verwachting om te komen in de *'vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods'* (Rom.8:18ev; Gal.4:4-7).

DE MENS, EEN HEMELS WEZEN

God heeft de mens als deel van de natuurlijke wereld geschapen met een aards lichaam, waarin Hij *'levensadem'* (geest en ziel) legde (Gen.2:7). De mens is niet bedoeld om net als de dieren alleen

op áárde te leven en daarbij slechts aan de hémel te kunnen denken. De mens is naar de bedoeling van de Schepper een wezen, dat allereerst tot een '*wandel in de hemel*' bestemd is om van daaruit werkzaam te zijn op aarde.

Al direct vóór in de bijbel komt dit principe naar voren en zet zich voort in de geschiedenis van de mens. '*Ten tijde, dat de Here God aarde en hemel maakte, ... toen formeerde Hij de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; alzo werd de mens tot een levende ziel*' (Gen.2:4-7 SV). De aanduiding 'ziel' karakteriseert de verbondenheid van de mens met zijn natuurlijke omgeving. De Schepper gebruikte voor het lichaam van de mens dezelfde materie als van de aarde. De mens is daarom bij uitstek geschikt om de natuurlijke wereld en met name de bezielde schepping, te kennen en te 'onderhouden', zoals de Schepper hem opdroeg (Gen.1:28).

Het verlangen van de Schepper gaat (nóg steeds) uit naar het door Hem geformeerde en geheel bij Hem passend 'geestelijk' wezen mens, dat als Zijn 'lichaam' zal functioneren en waarin Hij als eeuwige Geest woning kan maken.

Onze God is de 'enige Heerser, de Koning der koningen en de Here der heren, Die alleen (enkel) onsterfelijkheid heeft, een ontoegankelijk licht bewoont en door geen (aardse) mens gezien is of gezien kan worden'. Hij zal Zich echter naar Zijn oorspronkelijke bedoeling openbaren in de mens. Zijn 'eeuwig voornemen' wordt in fasen volbracht en wij leven in de tijd van de openbaring van (het 'lichaam' van) onze Heer Jezus Christus (vgl 1Tim.6:13-16).

In de vergelijking van dit geestelijk 'lichaam', dat uit vele leden is samengevoegd, is onze Heiland het '**HOOFD**', zoals Hij ook in de vergelijking van een (geestelijk) 'huis' de '**HOEKSTEEN**' wordt genoemd (1Petr.2:4-8;Hebr.3:1-6).

DE EERSTE MENS EN DE WARE MENS

Boven alles is dus de méns uit God voortgekomen om een

openbaring te zijn van de heerlijkheid van de Schepper. Daarom heeft God al vanaf het begin gewild, dat de mens zou vervuld worden met Zijn Geest. Deze vervulling is namelijk absoluut noodzakelijk om inzicht te krijgen in de eeuwige dingen. De apostel Paulus schreef later: *'wij hebben niet ontvangen de geest der wereld, maar de Geest uit God, opdat (doelstelling!) wij zouden wéten, wat ons door God in genade geschonken is'* (1Cor.2:12,13). Het plan van God is niet te verklaren vanuit menselijke wijsheid, maar alleen door de inspiratie van de heilige Geest en de gezindheid van Jezus Christus.

De eerste Adam (Mens) en zijn vrouw Mannin (uit de Man genomen) werden door de Schepper tot zelfstandige individuen geschapen. Alle andere mensen werden geboren uit en opgevoed door (normaal gesproken) hun aardse vader en moeder. Mannin kreeg na de 'zondeval' de hoopvolle naam Eva (moeder van alle levenden).

De eerste mens betreft niet alleen Adam, maar ook zijn gehele natuurlijke nageslacht. Deze (eerste) mensheid is één geheel met de aarde, waaruit ze geformeerd is, hetzij geschapen of geboren (1Cor.15:47).

Tijdens de schepping van 'hemel en aarde' gaf God uitdrukking aan Zijn voornemen om mensen te maken. Hij formeerde de mens uit de materie van de aarde en blies 'levensadem' in zijn neus. Door deze levensadem werd de mens een 'levende ziel' (Gen.2:4,7; 1Cor. 15:45). Als zodanig was en is de natuurlijke mens een deel van de wereld, waarin hij werd geplaatst om deze te 'bouwen en te bewaren'.

Door de levensgeest echter, die de Schepper aan het lichaam van de eerste mens verbond (Gen.2:7), is de mens verheven boven de dieren - en de plantenwereld en behoort hij tot de wereld der geesten. In deze levensgeest bezit de eerste mens namelijk een ingeschapen '**kiem van volmaaktheid**' (*), waaruit de 'nieuwe mens' kan ontwikkelen en door gehoorzaamheid, geloof en geduld kan uitgroeien tot het door de Schepper bedoelde niveau. Zo zal naar het oorspronkelijke doel van de Schepper, de totale 'Christus', de met heilige Geest en met kracht gezalfde mensheid, zich openbaren.

In de juiste verhouding is de eerste mens een schaduwbeeld van de ware mens, die de Schepper al oorspronkelijk voor ogen had en nóg heeft. Deze door God bedoelde *'mens in Christus'* is de ware mens, vervuld met het wezen van God. Naar deze mens gaat al van oorsprong af het verlangen van de Schepper uit om Zichzelf een 'lichaam' toe te bereiden, waarin Hij tot in eeuwigheid kan wonen om aan Zijn onmetelijke potenties uiting te geven.

De 'eerste steen' van deze door God begeerde 'woning' is dus niet de eerste (natuurlijke) mens, maar de geestelijke mens, welke vooreerst gestalte kreeg in Jezus Christus. Hij is de Eersteling van de nieuwe schepping. Hij heeft door Zijn daadstelling, namelijk Zijn overgave tot de dood aan het kruis [hoewel 'onder sterk geroep en tranen' (Hebr.5:7)], de Dood van diens kracht beroofd en onvergankelijk (= eeuwig) leven geopenbaard (2Tim.1:10). De kracht of 'prikkel' van de Dood is de zonde (1Cor.15:56). De Dood is door het wegnemen van de 'zonde der wereld' door onze Heer Jezus krachteloos geworden. Degenen die het Woord van de Christus bewaart, zullen de Dood in eeuwigheid niet zien (Joh.8: 51). Zij zijn namelijk onttrokken aan de claim van de Dood en verkeren bij het sterven (liever *ontslapen*) reeds in het Koninkrijk van de Zoon van Gods liefde en blijven daar (Col.1: 13).

Voor de eerste mens (het nageslacht van Adam van alle tijden en alle plaatsen) geldt sinds de overwinning van onze Heer de boodschap van het Evangelie: *'Komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis...'* (1Petr.2:4-10).

Het plan van God is, dat de eerste mens door de zondevergeving naar zijn innerlijk weer in de oorspronkelijke positie van vóór de zondeval zal komen en van daar uit zal ontwikkelen tot volmaakte functie als eeuwige partner van God. Daarvoor heeft God Zijn Zoon gegeven, 'die door de eeuwige Geest Zichzelf als een smetteloos offer aan God gebracht heeft, om zó ons bewustzijn te reinigen van dode werken, zodat we weer dienstbaar zouden kunnen zijn voor God (Hebr.7: 27; 9: 14). Van dit eeuwigheidswaardige offer zijn de

talloze dierenoffers in de oude bedeling slechts een afschaduwing (Ps 40;Hebr.10).

(*) zie hiervoor 'HET GEHEIM VAN GOD', uitgave 'Levend Geloof')

DE 'HOF VAN EDEN' en haar 'GEBOOMTE'

Om de mens te vormen naar 'het beeld van de Schepper', werd deze naar Gods bedoeling daarom al in de aanvang geconfronteerd met de geestenwereld en de bestaande sfeer in de 'hemelse gewesten'. Daartoe werd de eerste mens geplaatst in de 'hof van Eden' (Gen.2:8,15). Deze wordt ten onrechte door velen al als 'paradijs' aangeduid. Van het begrip 'paradijs' is echter pas sprake in het nieuwe testament, waar de 'mens in Christus' centraal staat.

De 'hof van Eden' met haar kenmerkend geboomte is een duidelijk schaduwbeeld van de hemelse gewesten (SV: hemelen), waar de apostel Paulus over geschreven heeft (Efezebrief). In de hemelse gewesten ligt vanaf het begin de taak voor de 'mens in Christus' om deze te zuiveren van alles, wat de vorming van het 'koninkrijk van God' in de weg staat.

In de wereld der geesten was een deel van de engelen ontrouw geworden onder leiding van de aartsengel Lucifer (lichtdrager). Jes. 14: 12 luidt letterlijk in de Septuaginta (Griekse vertaling van het O.T.): *'Hoe is Lucifer, die roos in de morgen, gevallen uit de hemel! Hij die zijn orders gaf aan al de naties, is verpletterd ter aarde'*.

Een deel van de oorspronkelijk dienende geesten waren hun roeping om de mens te dienen, ontrouw geworden. Hun aanvoerder is de aanvankelijk hooggeplaatste engelenvorst Lucifer (Jes.14 Septuaginta). Hij werd tot satan (tegenstander). In het boek Openbaring wordt hij ook genoemd: *'oude slang, duivel en draak'* (12:9, 20:2).

De mens kreeg in de hof te maken met de *'boom des levens'* en diens heerlijke vrucht, welke hem geschikt zou maken voor zijn verheven bestemming. Deze boom stond in het centrum van alle

bomen in de hof.

Als bedrieglijke misleiding in de directe omgeving van de *'boom des levens'* stond echter ook de *'boom van kennis van goed en kwaad'*. Ook was er de genoemde *'oude slang'*, die de natuurlijke begeerte van de mens tot het opdoen van kennis en het activeren van het verstand wist te richten op deze boom en zijn ogenschijnlijk begeerlijke vrucht (Gen.2:6).

God wist hoe de geestenwereld er uit zag. De mens was innerlijk argeloos als een klein kind, dat de gevaren van het leven nog niet ziet. Toen de Schepper de mens geschikt achtte om geconfronteerd te worden met de aanwezigheid van de Dood en hem een plaats gaf in de *'hof van Eden'*, gaf Hij hem daarom een paar duidelijke instructies mee. De mens mocht vrij eten van alle *'bomen'* in de hof, behalve van de boom van *'kennis van goed en kwaad'*, want *'ten dage dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven'* (Gen.2: 15-17).

In deze waarschuwing maakte de Schepper aan de mens duidelijk, dat er in de ogenschijnlijk zuivere schepping méér was dan alleen maar heerlijkheid en *'licht'*.

De *'dood sterven'* is een proces, waarin de innerlijke mens onder de claim van de Dood een tegengestelde ontwikkeling ondergaat t.o.v. de ontwikkeling die God voor de mens heeft bedoeld. Déze ontwikkeling wordt aangeduid met *'eeuwig leven'*, waarin de functie van de mens geheel tot ontplooiing zou komen. In het proces van *'de dood sterven'* zou de mens echter onbruikbaar zijn voor het doel van God en zelfs vanwege de misleidingen door de duivel tegen Diens bedoeling in werken. Daarom werd de mens na de zondeval verwijderd uit de *'hof'*, zodat hij als gevallen mens niet zou kunnen *'eten'* van de *'boom des levens'* en als zodanig tot in eeuwigheid zou leven (Gen.3:22-24).

Zowel de *'boom des levens'* als de *'boom van kennis van goed en kwaad'* zijn dus schaduwbeelden van geestelijke werkelijkheden.

De *'boom des levens'* duidt op de Heer Jezus, die als de ware mens (Christus) centraal staat temidden van het *'geboomte des*

levens' in het koninkrijk of *'paradijs' Gods* (Op.2:7;22:2). Dit geboomte wordt gevormd door het eerder genoemde 'lichaam van Christus', de vele 'zonen Gods', die het beeld van de Zoon gelijkvormig zijn geworden (Rom.8: 28-30). Dit zijn de *'leraars der gerechtigheid'*, die de beschadigde en geknechte mens in de tijd van het zo genoemde 'duizendjarig rijk' zullen dienen met het genezende evangelie van Jezus Christus. Naar hun openbaring verlangt de zuchtende mensheid als een barende vrouw naar de geboorte van haar kind.

Deze *'zonen Gods'* of *'zonen der géhoorzaamheid'* dragen als het *'geboomte des levens'* onophoudelijk vrucht voor God en hun *'bladeren'* zijn tot genezing der volken. Zij bereiden door hun evangelie de gelovige mensheid voor, zodat de *'troon van God en het Lam'* in hun midden kan zijn, van waaruit de gehele schepping tot volmaaktheid zal worden gebracht (Op.22:2-5).

De *'boom van kennis van goed en kwaad'* typeert daarentegen de *'mens der zonde'* (Antichristus), die als *'zoon des Verderfs'* centraal staat temidden van de *'zonen of slaven des Verderfs'*. Dit zijn de dwaalleraars (het *'geboomte der kennis van goed en kwaad'*), die de mensen misleiden en onder de heerschappij van **(de) Dood** brengen. Zij hebben kennis van het goede, maar hebben bewust *'...de rechte weg verlaten en zijn verdwaald en de weg opgegaan van Bileam, de zoon van Beor, die het loon der ongerechtigheid liefhad...'* (Num.22;2Petr.2:15).

Bileam was een valse profeet, welke op occulte wijze bezig was in de geestelijke wereld. Hij is een typering van de vele antichristen, die ook in onze tijd zich meer en meer openlijk manifesteren. Een kenmerk van hen is het loochenen van de ene God en Zijn Christus als de enige weg tot behoud. Hun 'evangelie', dat gepaard gaat met vele bedrieglijke 'wonderen en tekenen' verleidt menigeen, ook vele oprechte gelovigen. Maar al te vaak hanteren ze bij hun praktijken gebed en bijbelse uitgangspunten en erkennen ze het bestaan van God en Jezus.

VAN SLAVERNIJ TOT ZOONSCHAP

Ondanks haar rechtvaardige status is de Wet der geboden voor de uiterlijke mens de 'kracht van de Zonde(macht)', waarmee deze de (innerlijke) mens onder de heerschappij van de Dood brengt en daarmee onbruikbaar maakt voor het doel van de Schepper (Rom.7: 7e.v.;1Cor.15: 56).

Zolang er onder de rechtvaardigen, die in God geloven, nog sprake is van slaven onder de wet, die nog tot het 'zóónschap' gebracht moeten worden, zal de 'tent' of 'tempel' van God (het 'lichaam' van Christus) hierin actief zijn in het bewerken van herstel naar geest, ziel en lichaam voor deze categorie gelovigen.

Dit proces gaat door totdat de hele 'stad' (het 'hemelse Jeruzalem' Gal.4:25,26) vol is van de *heerlijkheid Gods*, dat is de vervulling met de heilige Geest. Deze 'stad' symboliseert het geheel van alle gelovigen, waarbinnen de gemeente van Jezus Christus als 'tempel' een bijzondere plaats inneemt.

Door middel van deze 'stad Gods' worden de 'tranen' gewist en 'rouw, geklaag en moeite' zullen ophouden. Alle dingen worden 'nieuw' gemaakt en het 'Nieuwe Jeruzalem' wordt geleidelijk vanuit de 'nieuwe hemel' (herstelde geestelijke wereld) zichtbaar op de nog verder te herstellen 'aarde' (natuurlijke wereld).

Deze 'heilige stad' heeft op haar beurt een herstelfunctie voor de hele schepping, want de 'volken zullen bij haar licht wandelen en de heerlijkheid en de eer der volken', dat zijn allen die geschreven staan in het 'boek des levens van het Lam', worden haar 'voortdurend openstaande poorten' binnengebracht. Zo zal de schepping functioneren zoals de eeuwige Schepper het vanaf 'den beginne' bedoelde. God Zelf zal uiteindelijk 'alles in allen zijn' (1Cor.15: 28).

Johannes zag dan ook in het visioen geen afzonderlijke tempel meer in deze stad. De 'Here God, de Almachtige is haar tempel en het Lam'. De hele nieuwe mensheid is dan vervuld met het wezen van de levende en eeuwige God (Op.21: 1-4; 22-27). Allen zijn het 'beeld van de ZOON' gelijkvormig geworden door de vervulling met de Geest van

het zoonschap. De 'tent' van God heeft dan plaats gemaakt voor het 'huis' van God, waarin Hij voor eeuwig zal wonen.

Om dit eeuwige doel te bereiken, heeft onze Heer Jezus de Christus als Rechtvaardige Zijn leven overgegeven tot een *'verzoening voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der gehele wereld'* (1Joh.2: 1,2).

Als gevolg van het werk van Jezus Christus verkrijgt de gelovige mens het recht van het 'zoonschap', hetgeen bevestigd wordt in de uitstorting van de heilige Geest in de harten der gelovigen. Door deze *'Geest van het zoonschap'* wordt de mens dan *'erfgenaam van God en mede-erfgenaam van Jezus Christus'* (Gal.4:4-7;Rom.8: 15-17).

Op de 'Areopagus' te Athene haakte de apostel Paulus in op de uitspraak van één van de Griekse dichters, die gesproken had over de mens als *'geslacht van God'*. Hij greep dit gegeven aan om de mensen te overtuigen aangaande de enige, ware God en de door Hem bedoelde positie van de mens. Hij sprak dan verder over een *'Man, door God aangewezen om op een bepaalde dag de aarde rechtvaardig te oordelen'*. Met deze Man doelde hij duidelijk op onze Heer Jezus, die God met dat doel *'van tussen de doden uit'* heeft opgewekt (Hand.17:28-31).

HET ZO GENOEMDE 'NIEUWE TIJDPERK'

De reeds in de inleiding genoemde Antichrist is de 'mens der zonde' en vervuld met de geest, die uit de afgrond (machtsgebied van de Dood) opkomt en zich manifesteert in de wereld. Aan dit 'beest uit de afgrond' geeft de Draak zijn troon en grote macht. De 'mens der zonde', ook 'valse profeet' genoemd, is de 'mond' van dit 'beest uit de afgrond' om te lasteren, dus bewuste leugens te verspreiden en 'grote woorden' te spreken aangaande de ware God.

De grote massa zal dit 'beest' en de 'draak' aanbidden, met verbazing nalopen vanwege de bedrieglijke wonderen en tekenen en zelfs als god aanbidden.

De valse profeet bewerkt door zijn 'evangelie', dat het 'beest'

aanbeden wordt. Op het denken en handelen van de mens wordt een claim, een 'merkteken' gelegd, waardoor men gebonden wordt aan het systeem, waarmee de Antichrist de wereld wil veranderen en onafhankelijk te maken van de rechtmatige Schepper.

Het merkteken, dat vanwege het nalopen van het '*Beest uit de afgrond*' gegeven wordt aan de '*rechterhand of het voorhoofd*', wordt in de profetieën van het laatste bijbelboek weergegeven met een getal, namelijk zeshonderd zesenzestig (666). Dit is een slechts geestelijk te beoordelen en te waarderen aanduiding. Hierin wordt zowel het maximum als de beperking van het menselijk vermogen weergegeven, waar deze niet vervuld is met de Geest van God en van Jezus Christus, de ware Profeet.

Zes is het getal van de mens zonder de door de Schepper bedoelde verbinding met de heilige Geest. Deze verbinding draagt namelijk de getalswaarde **zeven**, wat de volheid weergeeft van de mens, vervuld met de Geest van de ware God.

In onze tijd bespeuren we een steeds meer openlijke toename van de zogenoemde 'New Age'-theologie als bepalend voor het denken van de mens. Op vaak heel subtiele wijze worden hierin de begrippen God, Jezus, Christus, liefde, vrede e.d. gebezigd als centrale waarden in het komende tijdperk, dat bepaald zal gaan worden door het 'Aquarius' (Waterman)-teken van de zo genoemde *dierenriem* of *zodiak*. Dit is de denkbeeldige gordel van twaalf sterrenbeelden, waarin de schijnbare zonnegweg of *ecliptica* ligt.

Daardoor komt onze aarde over iedere periode van 2000 jaar in een andere stand t.o.v. deze sterrenbeelden. De nu afgelopen periode van 2000 jaar bewoog de aarde zich zo in het schijnbare teken van het sterrenbeeld '*Vissen*'. Dit wordt in de astrologie gezien als het tijdperk van het christendom, dat dus nu plaats is gaan maken voor het tijdperk van de 'Waterman' (Aquarius).

In dit tijdperk zal de wereld geregeerd worden door de verwachte 'christus', een verheven mens, welke vanuit de wereld der geesten wordt geïnspireerd.

Opmerkelijk is, dat het herkenningssymbool van de 'New Age'-beweging wordt weergegeven door zes van de zeven kleuren van de regenboog. In deze beweging staan niet de enige ware God en Jezus Christus als de ware Mens en Verlosser centraal, maar de mens als zijnde het tot een zelfstandig goddelijk niveau ontwikkelend wezen. Daarbij dienen de veelzijdig gevarieerde oosterse mystieken als reïncarnerend middel.

Velen zullen door het (reeds genoemde) en door de 'Antichrist' gehanteerde 'evangelie van de Dood' worden misleid. Zelfs oprechte gelovigen zullen geïmponeerd raken door de 'grote tekenen en wonderen' van de valse christus(sen), die, ware het mogelijk, zelfs de uitverkorenen zouden verleiden (Matth.24:24).

Daarom is het dringend noodzakelijk, dat het christen zijn niet slechts bepaald wordt door een uiterlijk godsdienstig leefpatroon. De in de ware God gelovende mens moet tot een persoonlijke en daadwerkelijke keuze komen door het zelfstandig geloof in de Heer Jezus Christus. Deze keuze wordt in de bijbel aangeduid met **BEKERING** van boze werken, gevolgd door **GELOOF in God** en in **Jezus Christus** als de enige Middelaar tussen God en mens (1Tim.2:5).

Ook is het nodig, dat deze mens zijn/ haar keuze bekrachtigt door de **DOOP in water** als een persoonlijk getuigenis van bekering en geloof ten aanzien van mensen, engelen en duivelen. Op persoonlijk gebed zal dan onze God Zichzelf met deze mens verbinden door de **DOOP in de heilige Geest** en zó Zijn 'zegel' op hem drukken, evenals dat bij onze Heer Jezus gebeurde (Joh.6:22; 2Cor.1:22; Hebr.6: 1-3).

Deze verzegeling is absoluut noodzakelijk om stand te houden in de 'zondvloed van vuur', als de wereld overspoeld wordt door de machten der duisternis, die als 'schorpioenen' zullen opkomen uit de 'put van de afgrond' (Op.9). Dit zal namelijk gebeuren (of is reeds in werking) door de invloed van de genoemde 'zoon des Verderfs', de Antichrist. Hij ontvangt de 'sleutel van de afgrond' en hanteert

deze in de vele vormen van wat wij *occultisme* noemen. Dit is zoals eerder gezegd het misleidende *'evangelie van de Dood'* en de tegenhanger van het evangelie van de ware God.

Het *'Beest uit de afgrond'* wordt als Doodsmacht ook *'Apollyon'* of *'Verderver'* genoemd. Het is de *'engel des verderfs'*, waarvan reeds sprake is bij de uittocht van de Israëlieten uit Egypte (Ex.11 en 12) en bij de volkstelling door David (2Sam.24). Ook de apostel Paulus attendeerde op deze vorst der duisternis als waarschuwing aan de gelovigen (1Cor.10:10).

Zoals door de eniggeboren Zoon van God, onze Heer Jezus Christus, het wezen van de ware God werd en wordt geopenbaard, zo wordt door de zoon van Verderf het wezen van de engel des verderfs, de Dood, geopenbaard en nota bene aan de mensen opgedrongen als zijnde een blijde boodschap van verlossing en bevrijding. Dit *'evangelie'* zal echter de mens doen ondergaan in verderf als een prooi van de Dood.

Zo wordt door de Antichrist de *'put van de afgrond'* geopend en wordt het *'geheim van de wetteloosheid'* geopenbaard (2Thess.2: 7). In het begin van het boek Openbaring is dan sprake van de *'diepten van Satan'* en de *'leer van Izebel'*, waardoor gelovigen in Thyatira werden misleid en tot hoererij en afgoderij gebracht. Deze beide kernzonden zijn een aanduiding is van wat wij *'occultisme'* noemen en waar velen door besmet en misleid worden (Op.2:18 e.v.).

De periode, waarin deze dingen zich openbaren, wordt in de profetie van de bijbel de *'dag des Heren'* genoemd. In deze *'dag'* zal onze Heer Jezus Christus zich openbaren van(uit) de hemel met de *'engelen Zijner kracht'*, in *'vlammend vuur'* als Hij straf oefent over hen, die de ware God niet (er)kennen en het evangelie van onze Here Jezus niet gehoorzamen. Er is dan sprake van een *'eeuwig verderf'*, ver van het aangezicht des Heren en van de heerlijkheid Zijner sterkte.

Op deze *'dag'* zal de Heer verheerlijkt worden in Zijn heiligen en met verbazing aanschouwd worden in allen, die tot geloof gekomen zijn (2Thess.1:7-10; Op.9).

Bij de openbaring van (het wezen van) de antichrist zullen we dus niet moeten verslapen, maar ieder van ons zal zich geheel moeten richten op de gelijktijdige openbaring van onze Heer, in ieder van ons persoonlijk. Dat daarbij volharding nodig is, leert ons de gelijkenis van de wijze en dwaze maagden (Matth.25).

ZONEN GODS EN SLAVEN DES VERDERFS

Wanneer de Heer zich openbaart, wordt Hij gelijktijdig verheerlijkt in Zijn heiligen. Niet alleen het Hoofd, maar het gehele *'lichaam van Christus'* zal zich als één geheel openbaren. De *'zonen der gehoorzaamheid'* of *'dienstknechten Gods'* zullen met hun *'overste Leidsman'* Jezus Christus in heerlijkheid verschijnen. Op deze openbaring van de *'zonen Gods'* wacht de zuchtende schepping met reikhalzend verlangen (Rom.7:4; 8:19ev).

De genoemde antichristen daarentegen vormen de tegenpool van het *'lichaam van Christus'*, namelijk zoals reeds gezegd het *'lichaam van de Antichrist(us)'*. De *'mens der wetteloosheid'*, openbaart zich als leider en hoofd van de *'zonen der ongehoorzaamheid'* of *'slaven des Verderfs'*, anders gezegd: *'dienstknechten van de Dood'* (lees 2Petr.2; Jud:1-16).

Deze *'zonen der óngehoorzaamheid'* zijn gericht op de begeerten van het vlees en zijn doordrenkt met het wezen van de Dood. In deze *'slaven'* werken de *'zondige hartstochten'*, waardoor zij volop *'vrucht voor de Dood'* dragen (vgl Rom.7:5). Dit verschijnsel kennen we onder het reeds eerder genoemde occultisme, dat zich in vele vormen openbaart en waardoor velen verstrikt raken.

DE EERSTE, TWEDE EN DERDE HEMEL

In een bepaalde fase van zijn ontwikkeling werd de (eerste) mens dus door de Schepper geplaatst in de *aardse 'hof van Eden'* (Gen.2:8,15). De *'mens in Christus'* echter krijgt een plaats in de

'hemelse gewesten' (Ef.2:6). Daar vindt de strijd plaats tegen de boze geesten, die daar opereren. Deze worden bij de openbaring van (de) 'zonen Gods' uitgeworpen en verbannen naar de 'afgrond', het beheersgebied van de Dood. Daar moeten zij wachten op hun definitieve verwerping in de 'poel des vuurs' (Op.20:10).

De mens in de 'hof van Eden' en de 'mens in Christus' liggen dus op dezelfde lijn. De eerste is een schaduwbeeld van de laatste. De 'strijd in de hemelse gewesten' resulteert in het voortbrengen van de 'mens Gods', zoals de eeuwige Schepper die al voor ogen heeft vanaf de eeuwigheid.

Om de mens naar Gods bedoeling voort te brengen is Jezus Christus geopenbaard en daartoe zal ook Zijn geestelijk lichaam, de ware gemeente, tevoorschijn komen. De zuchtende schepping wacht met groot verlangen op dit openbaar worden van de 'zonen Gods' (Rom.8:20-23).

Hoewel velen simpelweg spreken over de aarde, waar de mens nu vertoeft en de hemel, waar men hoopt na het aardse leven naar toe te gaan, geeft de bijbel openbaring over het bestaan van drie hemelen. De apostel Paulus immers spreekt in zijn tweede brief aan de Corintiërs (12: 2-4) over het weggevoerd zijn in de derde hemel en deze duidt hij aan als paradijs, waar hij onuitsprekelijke dingen hoort. De in de Efezebrief genoemde uitdrukking '**hemelse gewesten**' kan zeker niet deze situatie bedoelen, want daar is nog sprake van strijd tegen de boze geesten met hun listige verleidingen. Er moet geworsteld worden tegen overheden, machten, wereldbeheersers der duisternis. Er moet een wapenrusting Gods gehanteerd worden om tegen deze machten te kunnen standhouden (Ef.6: 10-18).

De '**hemelse gewesten**' is de aanduiding van de '**eerste hemel**'. Deze ligt op hetzelfde niveau als de **eerste aarde**. In de combinatie van eerste hemel en eerste aarde heeft onze Heer Jezus aan het kruis de duivel overwonnen en volbracht Hij het wegnemen van de zondesschuld. Toen Hij daarna als Levensvorst neerdaalde in het rijk van de Dood, verbrak Hij ook de '**weeën van de Dood**', dat is de claim

van de Dood, die als gevolg van de zondeval op de mens lag.

Door deze overwinning van de Heer werd Hij door de '*rechterhand Gods*' verhoogd en verkreeg de '*belofte van de heilige Geest*' om deze uit te storten op Zijn volgelingen. God heeft Hem tot Here en Christus gemaakt en Hij verkreeg alle macht in hemel en op aarde (Hand.2).

Ook de '*mens in Christus*', dus behorend tot het 'lichaam van Christus', waarvan onze Heer Jezus het Hoofd is, wordt geplaatst in de hemelse gewesten om met het gezag van Jezus Christus te strijden tegen de boze geesten, welke in deze 'eerste hemel' opereren onder leiding van satan.

Satan is de overste van deze '*macht der lucht*' (Ef.2: 2 sv). Hij is de geest, die werkt in de 'kinderen (letterlijk zonen) der ongehoorzaamheid'. Deze vormen het 'lichaam', waarvan de zich openbarende Antichrist(us) het hoofd zal zijn (2; 2Thess.2).

De opdracht voor de 'mens in Christus' is, om door middel van deze 'strijd in de hemelse gewesten' en aangedaan met de wapenrusting Gods (Ef.6) de '*eerste hemel*' te zuiveren van boze machten. Zo ontstaat de '*tweede hemel*', waar dus niet meer de verleiding van de 'oude slang' een rol speelt.

De '*tweede hemel*' betreft de ontwikkeling tot volkomenheid van de mensen van alle tijden en alle plaatsen, welke nog niet het proces van wedergeboorte op basis van het persoonlijk geloof in Jezus Christus kennen, maar wel in de ware God geloven. Deze zullen door het '*lichaam van Christus*', dat is de ware gemeente, die de volheid reeds bereikt heeft, ook tot volheid gebracht worden.

Bij de voltooiing van déze herstelperiode zal dan de '*derde hemel*' ofwel de '*hemel der hemelen*' ontstaan, waarvan Paulus een visioen of openbaring kreeg. In deze situatie zal onze God '*alles in allen*' zijn en is in feite pas de situatie aangebroken, die de Schepper al in 'den beginne' bedoelde (1Cor.15:28). Over deze periode (eeuwigheid!) is nog geen openbaring bekend, behalve van wat Paulus meemaakte, in of buiten zijn lichaam (2Cor. 12).

Omwille van deze openbaring stelde Satan een speciale demon aan om deze bijzondere en waardevolle man Gods, aan wie wij een groot deel van het Nieuwe Testament hebben te danken, bij voortduring dwars te zitten. De Heer maakte hem daarbij echter duidelijk: *'Mijn genade is u genoeg; de kracht (Gods) openbaart zich pas ten volle in zwakheid!'* (2Cor.12:1-9).

Wanneer zo aan het einde der tijden de *'derde hemel'* ontstaat, zal de *'Zoon'* (Jezus Christus als Hoofd van Zijn *'lichaam'*) Zijn opdracht tot herstel van alle dingen aan de Vader teruggeven en het uitroepen als een *'stem van vele wateren'*:

HET IS VOLBRACHT!

Het *'koninkrijk van God'*, waar Jezus Christus de *'Koning der koningen'* is en het *rijk van de Dood*, waar de vele antichristen heerschappij voeren en waar de *'zoon van Verderf'* zich zal openbaren (2Thess.2), vormen met de *'macht der lucht'*, waarvan de duivel de overste is, de genoemde *'hemelse gewesten'*, ook genoemd het *'koninkrijk der hemelen'*.

Het begrip *'hemel'* is daarom niet slechts de aanduiding voor een plááts op min of meer grote afstand van de aarde en waar men al of niet na het aardse leven naar toe gaat.

Het is veeleer een begrip, dat de voor het natuurlijk oog onzichtbare, maar voor de innerlijke mens wel *'tastbare'* en reëel te ervaren sfeer van de wereld van de geesten aangeeft.

De *'hemel'* is van oorsprong dus niet de (uiteindelijke) bestemming voor de mens, maar ze is de basis, vanwaar uit de door de Schepper bedoelde mens als geestelijk wezen werkzaam zou zijn als medewerker aan Zijn doel om alle dingen (de zichtbare en de onzichtbare), tot volheid, dus tot de ware bestemming te brengen.

DE (DIENENDE) ENGELLEN

In de bovengenoemde 'eerste hemel' (= wereld der geesten, waar ook de geest van de mens toe behoort) zijn de ontelbare, door God geschapen engelen naar hun ingeschapen aard actief. Dit geldt de goede engelen, maar evenzo de van God afgevallen boze engelen. De activiteit van de engelen, zowel de goede als de boze, betreft altijd de mens, omdat ze van oorsprong geschapen zijn om de mens te dienen.

De goede engelen zijn de 'dienende geesten, die zijn of worden uitgezonden ten dienste van hen, die het heil of anders gezegd de *'zaligheid der zielen'* beërven (Hebr.1:14;1Petr.1:9,10).

De boze, in hun wezen tot wetteloosheid verwrongen engelen stellen echter alles in het werk om de mens door (vaak subtiele) misleidingen van diens werkelijke bestemming af te houden en hem onder de macht van de Dood te brengen (vgl Gen.2:16,17).

Daarom waarschuwde de Schepper de mens al vóór deze in zonde viel voor de situatie in de geestelijke wereld. Hij wees hem op het gevaar van *'de dood sterven'*. Het begrip sterven is een weergave van het komen onder de ontbindende en verstikkende heerschappij van de Dood. Het *'de dood sterven'* wordt bewerkt door het gehoor geven aan de leugen, waarvan Satan de auteur is en daarmee de *'moordenaar van den beginne'* (Joh.8:44).

De duivel was zoals reeds gezegd aanvankelijk de grote engelenvorst Lucifer (lichtdrager, Septuaginta Jes.14: 12 e.v.). Hij is bij zijn val samen met vele engelen een vazal van de Dood geworden. Hij werd met zijn engelen *'vervloekt'* en gescheiden van de heilige dienaren Gods, zoals de slang in de hof onder de overige dieren vervloekt werd en als typering van de duivel veroordeeld tot het *'stof der aarde'*, onmachtig om zich daar boven te verheffen (Gen.3).

Tussen de duivel en de éérste mens(heid) als *'levende ziel'*, die het *'zaad'*, de ware mens naar Gods bedoeling, zou voortbrengen, werd *vijandschap* gesteld, totdat door dit zaad, waarvan onze Heer Jezus de eerste van *'vele broeders'* is, de kop van de *'slang'* vermorzeld zou worden (Gen.3:14,15). Het zaad van de eerste mens is de

gehele 'nieuwe mens in Christus' als *'levendmakende geest'*, vervuld met de Geest of het wezen van God.

GEPLAATST IN DE HEMELSE GEWESTEN

Toen de Heer Jezus als de *'laatste Adam'* direct na Zijn doop in water en vervulling met de heilige Geest, door de Geest geleid werd in de *'woestijn'* om geconfronteerd te worden met de duivel, was dit een 'herhaling op hoger niveau' van de verleiding van de eerste mens, die geplaatst werd in de hof van Eden.

Het begrip *'woestijn'*, zoals in de evangeliën weergegeven, duidt niet op een woestijn op aarde, b.v. de woestijn van Judea, waar Johannes predikte (Matth.3:1). Het geeft veeleer de geestelijk dorre woestijntijd onder de claim van de Dood weer, zoals in de profetie van Jesaja feitelijk bedoeld wordt:

'Bereidt in de woestijn (het al of niet godsdienstige leven van de 'oude mens', waarover de Dood heerst) de 'weg des Heren' (het evangelie van Jezus Christus); effent in deze wildernis een 'baan voor onze God'(Jes.40:1-5).

De Heer Jezus werd als vervulling van deze profetie bewust door de (Her)Schepper geplaatst in déze *'woestijn'*, zoals de eerste Adam in de *'hof van Eden'*. Beide aanduidingen (*'hof van Eden'* en *'woestijn'*) geven in schaduwbeeld het klimaat weer van de hemelse gewesten.

Zowel de eerste als de laatste Adam werden dus geconfronteerd met de boze geesten in de hemelse gewesten, die de mens onder het klimaat van de Dood willen brengen, maar waarover de mens moet heersen (vgl Kaïn, Gen.4:7).

De eerste Adam viel, maar de Heer Jezus als *'laatste Adam'*, doorstond de verzoeking van de duivel. Hij hield stand door onverdeeld het Woord Gods vast te houden en te hanteren. Satan moest van Hem wijken en Jezus overwon! Daarom werd het engelenleger actief en diende naar haar aard vol vreugde deze *'Zoon des mensen'* (Matth.4:11).

Ook de ware christen, die zich heeft laten aangorden met 'kracht uit den hoge' (vgl. Luk.24:49), wordt door de Geest van God geplaatst in dezelfde 'woestijn'. Ook hij/zij zal absoluut worden geconfronteerd met de boze geesten in de 'hemelse gewesten'. Deze confrontatie is namelijk onoverkomelijk, omdat het naar de bedoeling van onze God is, dat de duivel door middel van de 'goede strijd van geloof' overwonnen wordt door de mens. Deze is daarin gebaseerd op 'het bloed van het Lam' en het 'woord van het getuigenis' (vgl. Op.12:11).

In de strijd in de hemelse gewesten wordt de 'draak met zijn engelen' uitgeworpen door de hemelvorst Michaël en zijn engelen, die de zonen Gods terzijde staan (vgl. Dan.10:13,21).

Door de 'zonen Gods' wordt zo de 'eerste hemel' gezuiverd van boze geesten. Op dezelfde wijze had reeds de eerste Adam de opdracht om de 'hof van Eden' te zuiveren van alles, wat tegen de gedachten van de Schepper inging, maar hij faalde daarin.

Wanneer de eerste hemel aldus gereinigd is, is er sprake van een nieuwe situatie. De gemeente van Jezus Christus heeft dan haar volheid bereikt. Dit betekent de verschijning of 'wederkomst' van onze Heer met al Zijn heiligen (1Thess.3:13), waarin Hij verheerlijkt zal zijn en met verbazing aanschouwd zal worden (2Thess.1:10). Zijn 'lichaam' is dan het 'beeld van de Zoon' volkomen gelijkvormig geworden, omdat haar leden naar lichaam, ziel en geest veranderd zijn naar dit beeld en het volkomen weerspiegelen zonder enige bedekking (vgl. 2Cor.3:18).

DE KOMST DES HEREN EN HET OORDEEL

De wederkomst van onze Heer Jezus zal zijn 'met de wolken', die gevormd worden door de vele zonen, welke tot heerlijkheid gebracht zijn. Dit vormt de reden voor het lijden van de 'Leidsman hunner behoudenis' (Hebr.2:10).

Dit 'lichaam van Christus' bestaat dan ook uit vele 'leden' en

wordt sinds de uitstorting van de heilige Geest op de eerste discipelen gevormd en tot volheid gebracht. Het zal in staat zijn te verschijnen in *'heerlijkheid'*, d.w.z. vervuld met het wezen van God en de opstandingskracht van Jezus Christus.

Het *'lichaam van Jezus Christus'* is ook de *'gestalte Gods'* en de aanzet tot het herstel van de uit talloze individuen bestaande mensheid, zoals onze God zich van eeuwigheid af voorstelde, toen Hij sprak: *'laat Ons mensen maken.....'* (Gen.1:26).

In de verhouding tot de Schepper staat dan deze verheerlijkte mensheid als wettige *'vrouw'* t.o.v. haar wettige Man. Aangaande de *'vrucht'*, welke uit dit reine en zuivere *'huwelijk'* tevoorschijn zal komen, is nog geen openbaring gegeven. Zij zal echter alle verwachtingen verre overtreffen.

Waar sprake is van de komst van Jezus Christus, die wij *'uit de hemelen verwachten'*, moeten we dus niet alleen denken aan onze Heer als enkeling. Hij zal zich openbaren samen met onze wedergeboren en met de Geest van God vervulde broeders en zusters, die reeds in natuurlijke zin van ons zijn heengegaan en welke reeds deel hebben aan Zijn heerlijkheid.

Wij, die eveneens deel hebben aan dit *'lichaam van Christus'*, maar nog op aarde functioneren temidden van de geknechte mensheid, worden bij de openbaring van de Heer ook in deze verheerlijking opgenomen en zullen in *'wolkenformaties'* de Heer ontmoeten in de *'lucht'* of *'hemelse gewesten'* om Zijn *'lichaam'* te completeren. Met Hem zullen we dan zitten op de *'troon Zijner heerlijkheid'* om zo met Hem het oordeel in gerechtigheid te voltrekken (1Thess.1:10;4:13-17;Op.20:4).

Het is het gevolg van de zonde (= ongehoorzaamheid aan de doelstelling van God), dat de innerlijke mens vanwege de *'heerschappij van de Dood'* gedoemd is tot een onderworpen en beperkt leven, verbonden met de aarde. Hierop volgt onherroepelijk het sterven van het aardse lichaam, dat *'tot stof wederkeert'*. De
30

innerlijke (al of niet godsdienstige) mens is daarbij gedoemd tot een verblijf in het dodenrijk ('gevangenis') tot het oordeel op de '*jongste dag*' (Joh.6:39,40,44,54;11:24; 12:48; 1Petr.3:19). Deze 'gevangenis' (vruchteloosheid), waar de Dood heerst, staat in lijnrechte tegenstelling met de '*vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods*' (Rom.8:20,21).

De aanduiding '*jongste dag*' geeft aan, dat dit oordeel plaats heeft m.b.t. het aardse, tijdelijke, zichtbare en natuurlijke leven van de mens. Het begrip 'jóngste' duidt dan op het eind van de tijd.

Oordelen is op zich een positieve zaak, omdat daarbij niet slechts het verkeerde aan de oppervlakte gebracht wordt, maar veel meer het goede, dat in het hart van de mens leeft, al is het wellicht door een dikke laag 'modder' bedekt (geweest). Het oordeel wordt voltrokken door de 'Zoon des mensen'. Deze aanduiding betreft dan het gehele 'lichaam van Christus', dat gevormd wordt door de reeds genoemde 'zonen Gods', waarvan Jezus Christus het Hoofd is (1Cor.6:2,3).

Volgens de gelijkenis van Jezus over de 'arme' Lazarus en de 'rijke' man bestaat het dodenrijk uit een 'lichtzijde' en een 'duistere zijde' met daartussen een 'onoverkomelijke kloof' (Luk.16). Hoewel er een bepaalde vorm van herkenning en communicatie naar beide kanten is, is er geen mogelijkheid meer om de bestaande situatie te veranderen. Dit typeert het dodenrijk als deel van de onzienlijke wereld, waar de gestorvenen bewaard worden tot de '*jongste dag*'. Pas bij het zo genoemde '*laatste oordeel*', waarbij eveneens het voltallige 'lichaam van Christus' betrokken zal zijn, is er sprake van een definitieve bestemming, afhankelijk van hetgeen 'in het vlees', dus tijdens het aardse leven verricht is, hetzij goed of kwaad (Opb.20).

BIJBELSE UITGANGSPUNTEN

In het Oude Testament van de bijbel staan meerdere geschiedenissen en voorvallen, die een schaduwbeeld vormen van de

ontwikkelingen m.b.t. het zo genoemde 'koninkrijk der hemelen', waarover we in het Nieuwe Testament veel lezen. Deze aanduiding duidt op de geestelijke wereld, waarin sprake is van het

- 'koninkrijk van God en Jezus Christus',
- het 'koninkrijk van Satan' en
- het 'rijk van de Dood'.

In het Nieuwe Testament staan meerdere aanwijzingen, die het 'huis Gods' of de 'tempel van de levende God', bedoelen. Er is zo ook sprake van:

- een 'huis, niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen'

(2Cor.5:1).

- een huis, bestaande uit 'levende stenen', gebouwd op de eveneens levende 'hoeksteen', onze Heer Jezus Christus

(1Petr.2:4-10).

- Christus' huis zijn wij... (Hebr.3:6).

- een huis, waarvan onze Heer ook de 'Hogepriester' is temidden van een 'heilig en koninklijk priesterschap' (Hebr.2:17; 3:1-6; 4:14-5:10; 6:19-13:15; 1Petr.2:4-10;)

- een barmhartig en getrouw hogepriester (Hebr.2:17)

- apostel (gezondene door de Vader) en hogepriester en

- vergelijking met Mozes en diens 'huis' (Hebr.3:1-6)

- de 'hemelen':

- hemelse gewesten

- overwinning over Satan

- dodenrijk
  - overwinning over Dood (4:14)

- de troon van de Vader

- meevoelen wegens het ondervinden van dezelfde verzoeken als wij (4:15)

- vrijmoedigheid, barmhartigheid, genade, hulp (4:16)

- door God geroepen (5:1-5)

- 'verwekt' tot de ware Hogepriester

- ordening van Melchizedek (5:6,10)

- gebed, smeking, sterk geroep, tranen, angst (5:7)
- gehoorzaamheid door lijden (5:8)
- oorzaak van eeuwig heil (5:9)
- binnen het voorhangsel (6:19)
- hogepriester in eeuwigheid (6:20).

Voor christenen is het van groot belang, dat men door het lezen van al deze geschiedenissen en de geschreven openbaring in de bijbel leert bewust 'in te gaan' in de geestelijke wereld. Dáár is onze plaats 'in Christus' en dáár ligt onze taak om de veelkleurige wijsheid van God bekend te maken aan de 'overheden en machten' in deze hemelse gewesten.

Dit is onderdeel van het 'eeuwig voornemen' van onze God, dat Hij 'in Christus Jezus' bezig is uit te voeren (Ef.3:10,11). Het duidt op de ware mensheid, die totaal vervuld zal zijn met de Geest van God. Van deze 'nieuwe' mensheid is Jezus Christus de eersteling (Col.1:15 e.v.).

Kaïn en Abel

Na de zondeval in de 'hof van Eden' verbond God Zichzelf met de mens in de zo genoemde "moederbelofte" (Gen.3:15). Hij stelde de mens in het vooruitzicht, dat zijn "zaad", dus zijn nageslacht, éénmaal de "kop van de slang" zou vermorzelen, al zou dit een proces zijn, waarin ook de "hiel" van de mens zou worden vermorzeld vanwege de voortdurende aanvallen van de duivel.

Toen Kaïn werd geboren, dacht Eva al aan de vervulling van deze belofte. "Ik heb een mán van de Here gekregen", zei ze (Gen.4:1). Het zou echter nog een lange tijd met een door God bedoelde ontwikkeling duren, eer de aanzet tot het beloofde 'zaad' zou worden gegeven in de komst van Jezus Christus.

Na Kaïn werd Abel geboren. Beide kinderen groeiden op en werden volwassen. Kaïn werd landbouwer en Abel werd schaapherder. Beiden waren godsdienstig en brachten offers aan God. Het offer van de godsdienstige Kaïn echter was een offeren 'zonder verstand', zoals later het aardse volk Israëel, dat ook een zekere ijver voor God

bezat, maar onbekend was met Diens uitgangspunten en bedoelingen. Hun ijver was net als bij Kaïn alleen gericht op eigen gerechtigheid, terwijl ze zich niet onderwierpen aan de gerechtigheid van God

(Rom.10:2,3).

Abel daarentegen was een geestelijk georiënteerd mens. De Heer Jezus noemde hem de eerste profeet (Matth. 23:29-35). Zijn offer was gericht op het door God aan zijn ouders beloofde 'zaad', waardoor de mens van de claim van de Dood verlost zou worden. Hij wist (door openbaring!?) dat daarvoor een rechtvaardige zou moeten sterven, hetgeen echter juist het onvergankelijk leven zou terug geven aan de mens, zodat deze weer bruikbaar zou zijn voor het doel van de Schepper.

Abel slachtte daarom een dier, zoals God Zelf gedaan had om voor zijn ouders een 'bedekking' te maken als voorbeeld tot de tijd van het herstel, waarin God zelfs Zijn enige Zoon niet zou sparen, maar zou overgeven om gekruisigd te worden, hetgeen de bedekking zou vormen voor de zonden der gehele wereld.

Kaïn was de oudste, maar hij had zich moeten conformeren aan zijn jongere broer. Daarmee had hij voor zichzelf verzoening en vrede kunnen bekomen, zodat de zonde niet zou kunnen doorwerken tot verderf. Zijn gelaat betrok echter en hij werd toornig, terwijl hij het juist had mogen opheffen. Uiteindelijk vermoordde hij zijn broer

(Gen.4:1-9).

Abraham, Izak en Jakob

De aartsvaders Abraham, Izak en Jakob werden door God geroepen om de grondleggers te zijn van het aardse volk Israël, dat door God werd afgezonderd uit de volken om de Christus voort te brengen.

Abraham werd door zijn zeer ver gaand geloof in God later de "vader van alle gelovigen", genoemd (Rom.4:16). Toen hij al op hoge leeftijd was gekomen en zich door zijn vrouw Saraï liet misleiden om

zélf gestalte te geven aan de belofte van God, werd Ismaël geboren uit de slavin Hagar.

Het duurde echter nog tien jaar, voordat het "kind der belofte", Isaäk, ter wereld kwam. Daarmee ontstond het spanningsveld: wie heeft het eerstgeboorterecht? De belofte van God gold echter Isaäk en ook hier zou de oudste dienstbaar moeten zijn aan de jongste. Ismaël moest met zijn moeder worden weggezonden, zodat de "zoon van de slavin in geen geval zou erven met de zoon der vrije"

(Gal.4:21-31).

Abraham ging zelfs zover, dat hij vanuit gehoorzaamheid zijn enige zoon zou geofferd hebben, als God Zelf het niet had verhoed. Hij geloofde, dat God bij machte was hem zijn zoon zelfs vanuit de dood terug te geven. In deze daad lag een profetie verborgen, die doelde op de enige Zoon van God, die Hij niet gespaard heeft, maar voor ons allen heeft overgegeven (Rom.8:32).

De openbaring aan Rebekka

Izak was 40 jaar oud, toen hij met Rebekka trouwde. Toen hun beide kinderen Ezau en Jakob werden geboren, was Izak al 60 jaar. Al die tijd had Izak voor zijn vrouw gebeden, omdat hij evenals zijn vader Abraham vasthield aan de belofte van God aangaande een enorm uitgebreid nageslacht (Gen.15:5;17:4 e.v.;18:1-15).

Toen Rebekka zwanger was, ervoer ze iets bijzonders in haar schoot. Zó bijzonder, dat ze er reden voor had om hierover de Here te raadplegen. Ze kreeg toen de volgende openbaring:

'Twee volken zijn in uw schoot en twee natiën zullen zich scheiden uit uw lichaam; de ene natie zal sterker zijn dan de andere en de oudste zal de jongste dienstbaar wezen' (Gen.25:23).

Het aan Rebekka geopenbaarde aangaande de beide kinderen die ze verwachtte, heeft niet slechts betrekking op het natuurlijke nageslacht van Abraham en Izak. Het is veel meer een principe, dat in de ontwikkeling van het 'plan van God' een centrale plaats heeft. Deze openbaring raakte namelijk precies de kern van de ontwikkeling

van het plan van God m.b.t. de mens.

Hoewel Rebekka niet genoemd wordt in de rij van 'geloofsgetuigen' in Hebrëeën 11, heeft ze als zodanig zeker een plaats daarin. Zij richtte zich op de beloften van God en was tot op zekere hoogte een voorbeeld voor haar man. Zij zorgde, dat aan Jakob de 'eerstgeboortezegen' ten deel viel en zond in geloof haar zoon weg naar haar familie in Paddan-Aram.

Jakob werkte daar twee perioden van zeven jaar voor zijn twee vrouwen, de dochters van Laban. Hieruit verkreeg hij twaalf zonen en een dochter en groeide uit tot een zeer rijke herdersvorst.

Het principe van de 'oudste en de jongste' heeft een profetische waarde, omdat ze als 'schaduw' betrekking heeft op de werkelijkheid, die van (in) Christus is.

Zowel Kaïn als Ismaël en Ezau hadden zich moeten conformeren aan respectievelijk Abel, Izak en Jakob, al waren zij in natuurlijk opzicht de oudsten. Abel, Izak en Jakob (Israël) waren typering van Jezus Christus en Diens geestelijk lichaam, Zijn gemeente.

Aan dit 'nageslacht' van de Heer Jezus Christus zal daarom ook het schaduwvolk Israël zich moeten conformeren, wil het delen in de 'eerstgeboortezegen'.

De zoon van Jakobs liefste vrouw Rachel (Jozef) werd door zijn broers als slaaf naar Egypte verkocht en was in feite het begin van de slavernij, waarin later zijn hele nageslacht terecht zou komen. Deze onderdrukking was al aan Abraham geopenbaard ver vóór de geboorte van Isaäk (Gen.15:13,14).

Méér dan vier eeuwen vertoefde het eerste volk, dat God Zich had verkoren, in slavernij. Toen het met grote tekenen en wonderen daaruit werd bevrijd, kwam het via een woestijnreis van méér dan veertig jaar in het land, dat God aan Abraham had beloofd tot een erfelijke bezitting (Gen.17:8).

TABERNAKEL, KANAÄN en TEMPEL

De tabernakel en de tempel, die de eredienst van het oude Israël markeerden, zijn evenals het volk zelf kenmerken van de oude 'bedeling der schaduwen' en mogen daarom nooit tot werkelijkheid verheven worden. Het volk Israël moest de schaduw hanteren om de werkelijkheid voor te stellen. Een paar aanduidingen uit het N.T. maken dit duidelijk:

- Hand.7:48,49: ...geen tempel, met handen gemaakt...
- 2Cor.6:16: ...hun God...Mijn volk...
- Titus 2:14: ...een eigen volk voor Zich...
- Hebr.10:5: ...een lichaam bereid...
- 1Petr.2:5: ...levende stenen...een geestelijk huis...
- :10: ...eens niet, nu wel Gods volk...
- Opb.21:3: ...de volken van God...

Mozes, David en Salomo als typering van de Heer Jezus

De profeet- herder- leraar Mozes toonde zich de middelaar van het aardse volk Israël. Hij was daarin een type van Jezus Christus, die de Middelaar is van het hemelse volk Israël (vgl Gal.6:16). Mozes was de bouwer van de aardse tabernakel en de bijbehorende eredienst, die in schaduwbeeld de werkelijkheid in Christus moest weergeven. Mozes was getrouw in zijn huis als dienaar. Onze Heer Jezus Christus is met dezelfde trouw bezig als hogepriester in Zijn huis, maar dan als Zoon (Hebr.3:5,6).

Het was met name de profeet-strijder-koning David, die met zeer grote ijver het aardse Kanaän tot de zelfstandige staat Israël maakte en alle vijanden daaruit verdreef. Daarin was ook hij een type van Jezus Christus, die aan het hoofd van Zijn zich vormende gemeente de strijd in de hemelse gewesten voert en bezig is dit gehele gebied tot Zijn koninkrijk te maken.

Het rijk, waarin de zoon van David, Salomo, koning werd, genoot daardoor vrede en rust en het aanzien van de hele bekende wereld. Salomo was eveneens een type van de Heer Jezus als

'tempelbouwer' in het door zijn vader gevestigde rijk. De tempel als centrum van de eredienst aan de God van Israël met centraal daarin de 'ark van het verbond' was het schaduwbeeld van de *'tempel van de levende God'* in het Nieuwe Verbond in Jezus Christus. Het begrip 'tempel' wordt zowel voor de afzonderlijke gelovige als voor de gehele gemeente van Jezus Christus gehanteerd (1Cor.3:16,17;2Cor.6:16;Ef.2:21 en in diverse visioenen van het boek Openbaring).

Van deze 'tempel' in de geest(elijke wereld) is onze Heer Jezus Christus de HOEKSTEEN als zijnde de basis, waarop deze tempel gebouwd wordt tot een harmonisch geheel.

Al de genoemde mensen uit de oude tijd hadden de goddelijke opdracht om al of niet met behulp van aardse afbeeldingen de gedachten van het volk te richten op de werkelijkheid, die 'in Christus' is. De ware tempel Gods bestaat uit *'levende stenen'*, dat wil zeggen mensen, die zich door de Geest van God laten gebruiken tot het doel van God ten dienste van de door Hem geliefde mensheid. Zij vormen een *'heilig priesterschap'* om terwille van het behoud van deze mensheid geestelijke offers te brengen, welke als 'liefelijk reukwerk' door God bemind worden (Ef.2:21,22;1Petr.2:4-10).

De oude profeten, *'die van de voor ons bestemde genade geprofeteerd hebben, speurden na, 'op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus in hen doelde, toen deze vooraf (in allerlei vormen en voorstellingen) getuigenis gaf van al het lijden, dat over Christus zou komen en van al de heerlijkheid daarna'*. Zij dienden ons bij monde van hen, die door de heilige Geest ons het evangelie hebben gebracht met die dingen, *'waarin zelfs engelen begeren een blik te slaan'* (1Petr.1:10-12).

GODSBEELD EN MENSBEELD

Het reeds genoemde onjuiste zicht op het motief van onze God,
niet zelden a. g. v. misleidend onderricht, bewerkt ook een onjuist mensbeeld. Het maakt de mens tot een wezen, dat met alle goede

bedoeling zondaar blijft tot de dood toe en onbekwaam is tot het goede, maar wel geneigd tot het kwade. De mens is dan volkomen afhankelijk van een te hopen, 'vrijmachtige uitverkiezing' door God tot een mogelijk genadige aanneming. Dit zou dan nog slechts het deel zijn van een enkeling, terwijl de grote massa al bij voorbaat door de Schepper als onbruikbaar zou zijn verworpen (Dordtse leerregels der Gereformeerde kerken).

God schiep de mens echter als een zelfstandig wezen met de mogelijkheid van een zelfstandige keus en tegelijkertijd als een beelddrager van Zichzelf. In de instelling van het huwelijk komt deze twee-éénheid volkomen tot uiting. In het zuivere huwelijk tussen man en vrouw is de man het beeld van God en de vrouw het beeld van de mens, waarin God Zijn eeuwige kracht zal openbaren. Zoals m.b.t. het huwelijk geldt: *'het is niet goed dat de mens alleen zij, Ik zal hem een hulp maken, die bij hem past'* (Gen.2:18), zo kunnen we stellen, dat de Schepper a.h.w. voor Zichzelf zei: het is niet goed, dat God alléén is, Ik zal 'een hulp maken, die bij Hem past'. Deze 'hulp' is de mens!

Zoals man en vrouw samen als een éénheid in staat zijn om vrucht te dragen, zo is de mens als partner van God in staat aan Zijn onbegrensde potenties gestalte te geven. Dit is een groot geheim en de basis voor de openbaring van Jezus Christus, onze Koning. Hij heeft als *'Zoon des mensen'* zoals reeds gezegd, allereerst de *'zonde der wereld'*, d.w.z. de onmogelijkheid om voor God vrucht te dragen, weggenomen (Joh.1:29;1Joh.3:5).

Vervolgens heeft Hij de mens, die wezenlijk in Hem gelooft, ook verbonden met het wezen van God door de uitstorting van de heilige Geest. Door de doop in de heilige Geest krijgt de mens weet van de eeuwige waarden m.b.t. God en mens. Zonder deze kennis kan hij niet komen tot de *'gelijkvormigheid aan het beeld van de Zoon van God, die de eerstgeborene is onder vele broederen'* (Rom. 8:29).

HET 'ZAAD' VAN DE EERSTE MENS

Het aardse volk Israël kende meerdere perioden van slavernij als gevolg van ongehoorzaamheid aan de geboden van God. Uiteindelijk kwam het volk daardoor onder de macht van respectievelijk het Griekse en het Romeinse rijk. Deze natuurlijke slavernij duidde in schaduwbeeld op de geestelijke 'slavernij' onder de macht van de Dood. Aan deze slavernij komt voor het wáre volk van God (uit alle volken, stammen en natiën) een eind, wanneer in de '*volheid van de tijd*' de '*Christus*' wordt geopenbaard in het veelvoud van de '*zonen Gods*', waarvan Jezus Christus de eersteling is. Deze Zoon van God, de uit een vrouw en onder de Wet geboren méns Jezus (Gal.4:4), werd verbonden met de Geest van God en tot '*Here en Christus*' gemaakt.

In '*Christus*', d.w.z. door de vervulling met de Geest van Jezus Christus werd (wordt) het 'zaad', dat reeds aan Adam en Mannin werd beloofd, genoemd (Rom.9:7;Gal.4:4-7;Hebr.11:18).

Zó is het ware nageslacht van de eerste mens bezig vorm en gestalte te krijgen. Deze laatste '*mens in Christus*' is de levendmakende geest 'uit de hemel', waarin Jezus Christus centraal staat en voor eeuwig zichtbaar is als 'het Lam, dat geslacht is' (Openb.13:8). Dit 'nageslacht in Christus' is niet te identificeren op aarde. Het is een geestelijk volk, dat haar plaats en taak heeft in de 'hemel', waar Christus is en van waaruit hij Zich in en met de Zijnen zal openbaren op aarde.

Voor ons geldt dezelfde opdracht als aan de ouden, namelijk dat we ons bezig moeten houden met deze werkelijkheid van Christus. Dit geldt temeer omdat ook nu nog (of misschien wel juist nu!) het gevaar groot is, dat de blik gericht wordt op de schaduw, die echter altijd van 'beneden' is en op het uiterlijke gericht.

Het is namelijk een gegeven, dat er heden ten dage, terwijl de onzienlijke werkelijkheid van Christus bezig is zich te openbaren, zeer veel christenen zijn, die deze werkelijkheid nog niet zien, maar daarentegen volop gericht zijn op een terugkeer van de schaduw. Velen verwachten namelijk m.b.t. de openbaring van Jezus Christus en in de ontwikkelingen m.b.t. het plan van God een speciale plaats

voor een aards volk Israël daarin.

Evenals de eerste mens(heid) is en blijft het eerste (aardse) volk Israël echter een schaduwbeeld, in dit geval van het wáre (hemelse) volk Israël.

Dit volk, waarin uiterlijke afstamming geen enkele rol speelt (Gal.3:26-29), is bezig zich in de 'hemel' te vormen en zal zich te zijner tijd samen met haar Hoofd, Jezus Christus, manifesteren op aarde. Door middel van dít volk van God zal de geknechte mensheid van alle tijden en alle plaatsen tot herstel gebracht worden. De 'veelkleurige wijsheid' van onze God zal door middel van de gemeente gezien worden in de zichtbare schepping, zoals ze reeds nú geproclameerd wordt aan de 'overheden en de machten in de hemelse gewesten naar het eeuwig voornemen in Christus Jezus' (Ef.3:10,11).

Van de schaduw in de ontwikkeling van het plan van God mogen we nooit werkelijkheid maken, omdat in dat geval een zuiver beeld op dit eeuwige voornemen wordt vertroebeld. Net als de eerste mens is het eerste volk Israël bewust door de Schepper geformeerd om uiteindelijk het 'zaad' voort te brengen, waarover Hij profeteerde aan Adam en Mannin (Gen.3:15).

Het volk Israël is voortgekomen uit de belofte aan Abraham. Deze belofte hield in en is ook zo bevestigd, dat hij tot een menigte van volken zou uitgroeien (Gen.15,17,28;Rom.4).

Schaduw gaat uiteindelijk over in verdwijning, omdat ze behoort bij het oude, dat plaats moet maken voor het nieuwe (Hebr.8:13). De werkelijkheid gaat daarentegen door tot het bereiken van de volheid van God.

DE SCHADUW EN DE WERKELIJKHEID VAN CHRISTUS

De eerste mens, waartoe ook het eerste volk van God behoort, is geroepen om op aarde gestalte te geven aan de 'schaduw' van het plan van God. De nieuwe mens-in-Christus heeft een hemelse roeping, namelijk om gestalte te geven aan de werkelijkheid, die van Christus is (Col.2:16,17).

Uit de reeds aangehaalde geschiedenis van de bijbel weten we, dat de lijfelijke zoon van Abraham, Izak, toen deze door Abraham geofferd zou worden (Gen.22), een schaduwbeeld was van Jezus Christus.

Deze werd als enige en eigen Zóón van God door de Vader niet gespaard, maar vanwege Diens grote mensenliefde voor ons allen overgegeven (Rom.8:32). Evenals Izaäk in de schaduw stelde de Heer Jezus zich in de werkelijkheid beschikbaar aan de wil van God de Vader. Zijn zondeloos leven gaf Hij tot verzoening van de zonde der wereld.

In zijn bereidheid om zijn enige zoon op te offeren, werd Abraham een schaduwbeeld van de Váder in de hemel. Vanwege zijn groot geloof in de Almachtige werd hij niet slechts de natuurlijke vader van het aardse volk Israël en haar 'broedervolken', maar hij is ook de geestelijke 'vader' van degenen, die door geloof 'in Christus' zijn (o.a. Gal.3 en 4).

Zoals uit Izak het aardse volk Israël is voortgekomen, zo is uit de ware 'Zoon' van Abraham, Jezus Christus het ware Israël, de gemeente, voortkomende en tot volheid uitgroeïende.

Het is heel belangrijk voor de christenen vandaag, om deze dingen goed te onderscheiden. Velen richten wat dit betreft, hun oog op de schaduw en verwachten ten onrechte een opleving daarvan, als zijnde de bedoelde ontsluiting van de gedachten van de Vader.

Nimmer zal echter de schaduw, dus de aardse verhouding, zoals die in de 'bedeling der schaduwen' gold, herhaald of voortgezet worden in zichtbare vormen en 'rituelen'. Integendeel, de schaduw zal met het toenemen van de 'dag' steeds meer vervagen en zelfs geheel verdwijnen.

Daarentegen zal de werkelijkheid van Christus steeds meer duidelijk en helder worden (vgl Spr.4:18). De werkelijkheid van Christus betreft een volk, '*Gode ten eigendom*', dat de grote daden van de Schepper zal verkondigen' in de komende heerlijkheid van de nieuwe schepping. Deze 'heilige natie' zal zich samen met haar 'Hoofd' als

'lichaam van Christus' openbaren tot herstel van de zuchtende schepping, die met 'reikhalzend verlangen' naar deze openbaring uitziet (Rom.8:19-23).

Er is in de christenwereld zoals gezegd (nog) veel onbegrip inzake het onderscheiden van schaduw en werkelijkheid m.b.t. de bedoeling van God. Het is voor velen moeilijk om b.v bij de begrippen 'huis' en 'tempel' te denken aan de afbeelding van een **levend lichaam**, dat is opgebouwd uit '**levende stenen**'. Hetzelfde geldt bij de voorstelling van het ware volk van God, waarvan het aardse volk Israël het schaduwbeeld is.

Door veel christenen wordt aan het aardse volk Israël in de tijd van het einde weer een centrale rol toegedacht, waarbij men zich vanuit gemis aan inzicht meent te kunnen beroepen op de bijbel.

Het zichtbare, wat ooit als schaduw gediend heeft, zal echter nooit tot werkelijkheid worden, evenmin als bv het offerlam ooit weer tastbare werkelijkheid zal worden, omdat Jezus Christus als het ware eeuwige 'offerlam' is geopenbaard. Hij is (en blijft ook tot in eeuwigheid) het Hoofd van de WARE MENSHEID, de Eérsteling van de nieuwe schepping, waarin de levende God bezig is Zich te openbaren.

JEZUS DE CHRISTUS, HOOFD VAN HET LICHAAM

De uitstorting of uitzending van de heilige Geest, betekent zeker niet dat God daardoor iets kwijt raakt of dat er sprake is van twee personen, die zich scheiden van elkaar. Onze God is een boven alles verheven Persoonlijkheid, die in Zijn Geest alomtegenwoordig is (vgl Ps 139:7-10). Hij is in Jezus Christus begonnen een totale mensheid, die bestaat uit ontelbare eenheden, te brengen op het van oorsprong voor de mens bedoelde niveau. Hij is één Persoon, één Geest, die bezig is Zichzelf in die totale mensheid een 'lichaam' te bereiden, om daarin voor eeuwig te wonen en daarmee voor eeuwig te werken.

Van dit 'lichaam van God' is Jezus Christus de '**Eersteling**', hoewel Hij pas eeuwen na de eerste Adam is geopenbaard. Hij is

door Zijn gehoorzaamheid en overwinning over de machten van zonde en dood door God tot *Hoofd* gemaakt, waaronder alles in de hemel en op de aarde wordt samengevat ter voorbereiding van de '*volheid der tijden*'. Dit is de aanduiding van de tijd, waarin de 'heerlijkheid van God', de totaal vernieuwde mensheid met Jezus Christus als Hoofd, openbaar wordt als het 'lichaam' of de 'vrouw' van God. Deze nieuwe mensheid is de heerlijkheid van God, waar Hij naar uitzielt en 'alles in allen' zal zijn (1Cor.15:28).

VAN 'LICHAAM VAN CHRISTUS' TOT 'LICHAAM' VAN GOD

De Heer Jezus is in de 'volheid van de tijd' als éénling uitgezonden en werd de 'éérste steen' van het door de Schepper bedoelde 'geestelijk huis'. Zo zijn Zijn volgelingen de 'levende stenen', waarmee dit 'huis' verder in de hemel wordt opgericht en voltooid (zie op blz 13). Opnieuw in de 'volheid van de tijd' zal dit 'lichaam' zich bij de komst van de Heer met Hem openbaren.

Het 'bouwproces' van dit 'huis Gods' is reeds volop gaande en wordt sinds de verheerlijking van de Heer na Zijn opstanding gekenmerkt door:

- de 'hemelvaart' (bedenk wat de hemel is!) van de Heer Jezus,
- de daarop volgende uitstorting van de heilige Geest, die nog voortduurt en zelfs tot een climax zal komen in onze tijd.
- de 'wederkomst' van de Heer in en met Zijn 'heiligen', dus als een compleet '*lichaam van Christus*', dat zich temidden van een geknechte mensheid zal openbaren.

Dit 'lichaam van Jezus Christus' zal de aanzet zijn voor het herstel van de hele mensheid tot de oorspronkelijk bedoelde 'woning' van de Schepper, waarin Deze 'alles in allen' zal zijn (1Cor.15:28).

Slechts diegenen, die zich niet willen laten reinigen en herstellen, zullen met de machten, waarmee ze verbonden blijven, uitgeworpen worden in de '*poel des vuurs*' of eeuwige duisternis. Deze wordt ook de '*tweede dood*' genoemd (Op.20:14). Dit betekent dan

voor de mens totale ontluistering van het door de Schepper bedoelde wezen.

Van de *'hemelse woning'* en de daarbij horende *'hemelse erediens'* zijn de aardse en uiterlijk zichtbare en uit *'stof der aarde'* samengestelde dingen nooit meer dan schaduwbeelden.

De zichtbare en wankelende dingen vergaan, hoe kostbaar en dierbaar ze ook geweest mogen zijn. Ze zijn namelijk slechts geschapen terwille van de dingen, die blijven (vgl Hebr.12:27).

Van schaduw (verdwijnd) en werkelijkheid (blijvend) getuigen o.a. de volgende bijbelgegevens:

- eerste hemel	- nieuwe hemel
- eerste aarde	- nieuwe aarde
- eerste mens	- nieuwe mens
- eerste volk van God (aardse Israël)- Gods)	- nieuwe volk van God (<i>Israël</i>)
- eerste tempel (op aarde)	- nieuwe tempel (<i>mensheid Gods</i>)
- 22:1Petr.2) 2Cor.6:16;Ef.2:19-
- eerste plaats voor de eerste mens: *'hof van Eden'*
- eerste plaats voor de nieuwe mens: *'hemelse gewesten'*

Onze Heer Jezus is als **eersteling** degenen voorgegaan, die zullen worden opgewekt *'van tussen de doden uit'*. Zij zullen Hem daarin volgen om te samen met Hem het *'lichaam van Christus'* te vormen, dat de schepping zal herstellen tot haar oorspronkelijke doel, nl om een mensheid voort te brengen, waarin God *'alles in allen'* zal zijn (1Cor.15:20,23,28).

Jezus Christus is na Zijn opstanding in een *'vlees'*, niet aan dat der zonde gelijk (vgl Rom.8:3) geopenbaard en daarin door de Geest van God gerechtvaardigd. Hij is aan de **dienende engelen** Gods verschenen als Heer der heren (mensen!) en Koning der koningen (mensen!). Zo is Hij ook openbaar geworden aan de **gevallen engelen**, waarvan de duivel (Satan) het hoofd is. Daarom sidderen zij, wetend wat dat voor hen betekent (Jak.2:19).

Jezus Christus is en wordt nog steeds in de wereld verkondigd

als Redder en Zaligmaker. Hij is terecht door velen in geloof geaccepteerd als het enige en eeuwige Hoofd van het *'huis'* of *'lichaam'* van God, waarin Hij ook in heerlijkheid zal verschijnen (1Tim.3:15,16).

De mens is van oorsprong bedoeld, om parallel aan een gave natuurlijke ontwikkeling tot volwassenheid, naar zijn innerlijk te ontwikkelen tot een *'huwbare'* partner voor God. Daarom geldt, dat God de menselijke geest met *'jaloersheid'* begeert (Jak.4:5).

De doorgaande vernieuwing tot het Gode-gelijkwaardige niveau zou plaatsvinden door het *'eten van de Boom des levens in het paradijs Gods'* (Op.2: 7). Deze boom duidt op het levendmakende Woord van God, waarvan de boom des levens in de hof van Eden een schaduwbeeld was (Gen.2:9; Op.2:7).

DE DOOD OVERWONNEN

Door de *'zondeval'* in de hof van Eden werd de mens geblokkeerd in de door de Schepper bedoelde ontwikkeling en hij was daarom gedoemd te *'sterven'*, d.w.z. in en na een moeizaam leven op aarde te kwijnen onder de macht van de Dood.

De mens zou lichamelijk in dat opzicht niet uitsteken boven de dieren en de planten en *'tot stof'* terugkeren in plaats van in een *'punt des tijds'* te worden veranderd tot het niveau van heerlijkheid en lichamelijke onsterfelijkheid, zoals God voor de mens heeft bedoeld (1Cor.15:52).

Het innerlijke deel van de al of niet godsdienstige mens (geest en ziel) zou voor en na het sterven gedwongen verblijven in het *'dodenrijk'*, totdat de Dood met zijn engelen gedwongen zouden worden hun gevangenen los te laten, zodat deze naar recht en in waarheid geoordeeld zouden worden vanuit de *'grote, witte troon'* (Op.20:11-15).

Om dit rechtvaardig oordeel mogelijk te maken, is onze Heer de zware weg van het kruis gegaan. Van God verlaten vanwege de

zonde der wereld en door mensen 'vervloekt' vanwege de kruisdood, droeg Hij de smaad en vernedering, ziende de overwinning van God de Vader.

Alvorens Hij echter naar Zijn innerlijke mens het tot dan toe onoverwinnelijke rijk van de Dood binnenging, gaf Hij in geloof Zijn geest in de 'handen van de Vader'. Door die verbinding met de Geest van God werd Hij weer de volmaakte en verheerlijkte mens naar het oorspronkelijk bedoelde '*beeld van God*'.

In die 'gestalte' ging Hij het rijk van de Dood binnen. Deze macht was de eerste en zal ook de laatste en machtigste tegenstander van God zijn, die wordt 'verzwolgen in de overwinning' (1Cor.15:54).

Onze Heer kwam als Overwinnaar weer uit het dodenrijk tevoorschijn om in de zichtbare wereld Zijn overwinning op een glorieuze wijze te proclameren in de opstanding.

Het evangelie van Jezus Christus kenmerkt zich daarin, dat Hij de Dood van zijn kracht of 'prikkel' heeft beroofd en daardoor **onvergankelijk** leven heeft geopenbaard (2Tim.1:10). De 'prikkel' van de Dood is de zonde (1Cor.15:26). Deze wordt door de duivel als aartsleugenaar bewerkt en brengt de mens onder de macht van de Dood.

Door zich als '*lam Gods*' te laten offeren, heeft onze Heer de '*zonde der wereld*' en daarmee de '*prikkel van de Dood*', weggenomen. De Dood kan daardoor geen heerschappij meer voeren over de mens, die in Jezus Christus gelooft (vgl Rom.6:9-11). Door deze allesomvattende daadstelling van onze Heiland werd Hij als Hoofd van het '*lichaam van zonen*' de eerste (hoek)-steen van het '*huis Gods*', dat wordt opgetrokken uit vele '***levende stenen***'.

Dit '*hemelse Sion*' staat als de ware 'tempel' temidden van het '**Nieuwe Jeruzalem**'. In deze 'tempel' en centraal in haar '*heilig priesterschap*' staat de Heer Zelf als de 'Hogepriester van het Nieuwe verbond'. Samen met de Zijnen als één 'lichaam' brengt Hij de '*Gode welgevallige offers*' ten behoeve van de verzoening van de hele mensheid (1Petr.2:4-10).

Uiteindelijk, wanneer alles is gebracht tot de volheid, welke de Schepper bedoelt, zal dit nieuwe Jeruzalem de 'stad zijn van de grote Koning' en eeuwige vrede zal haar vervullen. Wanneer dit punt is bereikt, is het herstelplan van onze God voltooid. Wéér, maar nu met veel groter kracht en heerlijkheid, zal als een 'stem van vele wateren' klinken:

HET IS VOLBRACHT!

De Zoon zal als Uitvoerder van het plan van God Zijn opdracht aan de Vader teruggeven en de grote Schepper aller dingen zal dan **alles in allen** zijn (1Cor.15:28).

DE REALISATIE VAN HET WOORD DES LEVENS

In de bijbel komt als hoofdzaak naar voren, dat het Woord van God een centrale positie inneemt. In het Johannes- evangelie wordt het ook zelf 'God' genoemd, omdat het één geheel is met Gods wezen.

Er staat, dat *'alle dingen door het Woord zijn geworden'*. Het Woord was bij God ofwel verborgen in God, toen Hij de hemel en de aarde schiep. Het Woord betreft de scheppende gedachten van God, evenals de 'Wijsheid' dat doet (Spr.8 en 9). Beide worden als een zelfstandige persoonlijkheid voorgesteld, evenals de Geest van God, die later ook de Geest van Jezus wordt genoemd.

Het Grieks voor 'woord' is Logos. Dit woord heeft echter vele, aan elkaar verwante betekenissen, zoals rede, berekening, norm, redenen, verstand, woord, welke allen te maken hebben met de scheppende kracht van God.

Het Woord is evenmin als de Geest een afzonderlijke persoonlijkheid binnen een wel zo genoemde 'drie-enige' Godheid. Er is slechts één God, die bezig is Zich te openbaren. Daartoe heeft Hij de mens als Zijn eeuwige partner bedacht en geformeerd. Dit met het vooropgezette doel de mens naast Zich in Zijn 'troon' te hebben, dus als 'medearbeider' en 'medeheerser' over al Zijn werken. Daartoe heeft Hij Zelf de 'eersteling' van deze oorspronkelijk bedoelde mensheid verwekt. Daartoe verbindt Hij Zich

ook door Zijn Geest met de innerlijke wedergeboren mens.

Het grote doel van de Schepper is, dat alles volkomen zal functioneren naar Zijn *'gemaakt bestek'* (Ps 68 berijmd). Van dit Woord van God, het eeuwig voornemen, is onze Heer Jezus als eerst de *'vleesgeworden'* verwezenlijking. Hij was, zoals al eerder gesteld, de *'gestalte'* die de Schepper bedoelde en waarin Hij een welbehagen had. Hij is daarmee het grote en enige voorbeeld voor ons allen, opdat wij eveneens in de *'gestalte Gods'* zouden ontwikkelen tot de mensheid, waarin God alles in allen zal zijn (1Cor.15:28).

Dan is in veelvoud, maar als één harmonisch geheel functionerend, het Woord, dat in het begin bij God alleen was en ook één geheel met Hem, VLEES geworden.

TENSLOTTE

De mens heeft van oorsprong een zeer verheven positie in het plan van God. David sprak er al van, toen hij neerschreef:

'Gij hebt hem bijna goddelijk gemaakt en hem met heerlijkheid en luister gekroond. Gij doet hem heersen over de werken van uw handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd.... . O Here', onze Here, hoe heerlijk is uw naam op de ganse aarde (Ps.8).

Wat is de mens? Heerlijkheid van God! HEM ALLE EER EN GLORIE!

God, hoe groot bent U.

Hoe groot Uw zorg, Uw liefde voor de mens.

Hoe geweldig is Uw trouw aan uw eigen scheppingswerk.

O God, hoe groot bent U!

God, U legt in mij de schatten van Uw heerlijk koninkrijk;

het verlangen om te zijn als Uw eerstgeboren Zoon.

O Heer, wat ben ik rijk!

*God, mijn wezen juicht!
Mijn hart is blij, verheugd in U, mijn Heer.
De schepping zal het zien en zingen U ter eer.
O God, wat bent U groot!*

*God, als 'k in geloof de weg blijf gaan die U mij
heeft*

*bereid,
wordt verwezenlijkt in mij wat U al had bedoeld:
Uw beeld, vol heerlijkheid!*

*God, mijn wezen juicht!
Mijn hart is blij, verheugd in U, mijn Heer.
De schepping zal het zien en zingen U ter eer.
O God, wat bent U groot!*

*U bent zo groot!
De schepping zal het zien en zingen U ter eer.
O GOD, WAT BENT U GROOT!*

-0-0-0-